

WITT, OTTO

Det mystiska U : detektivroman för Stockholms-Tidningen

1914

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

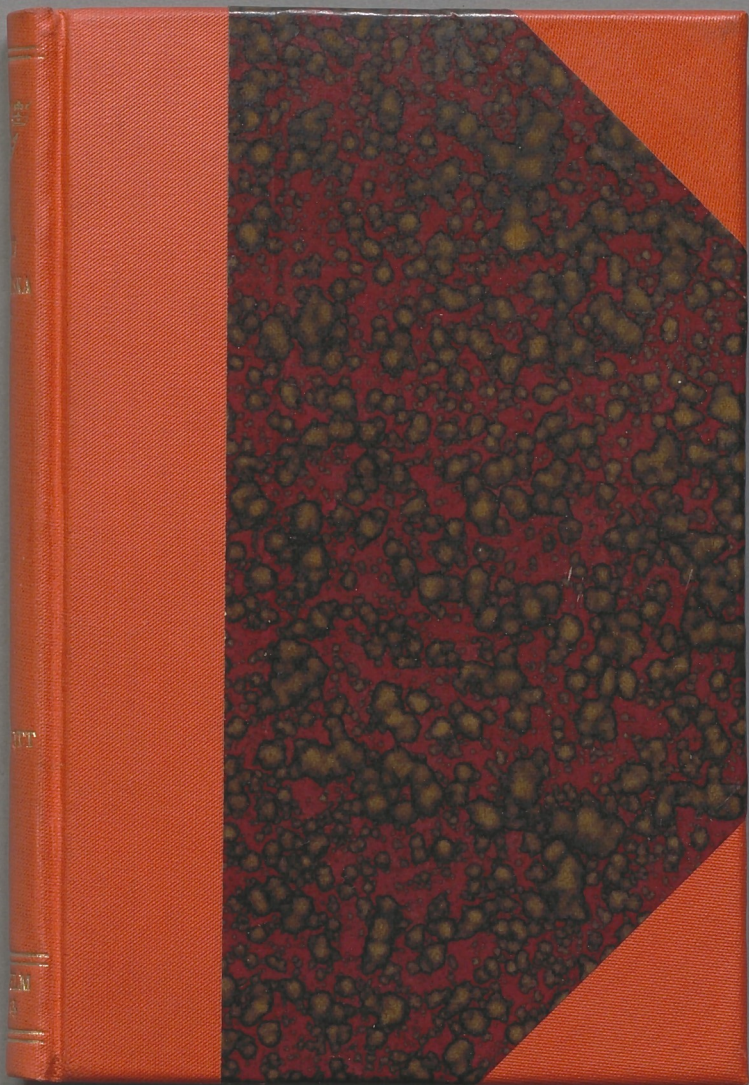
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

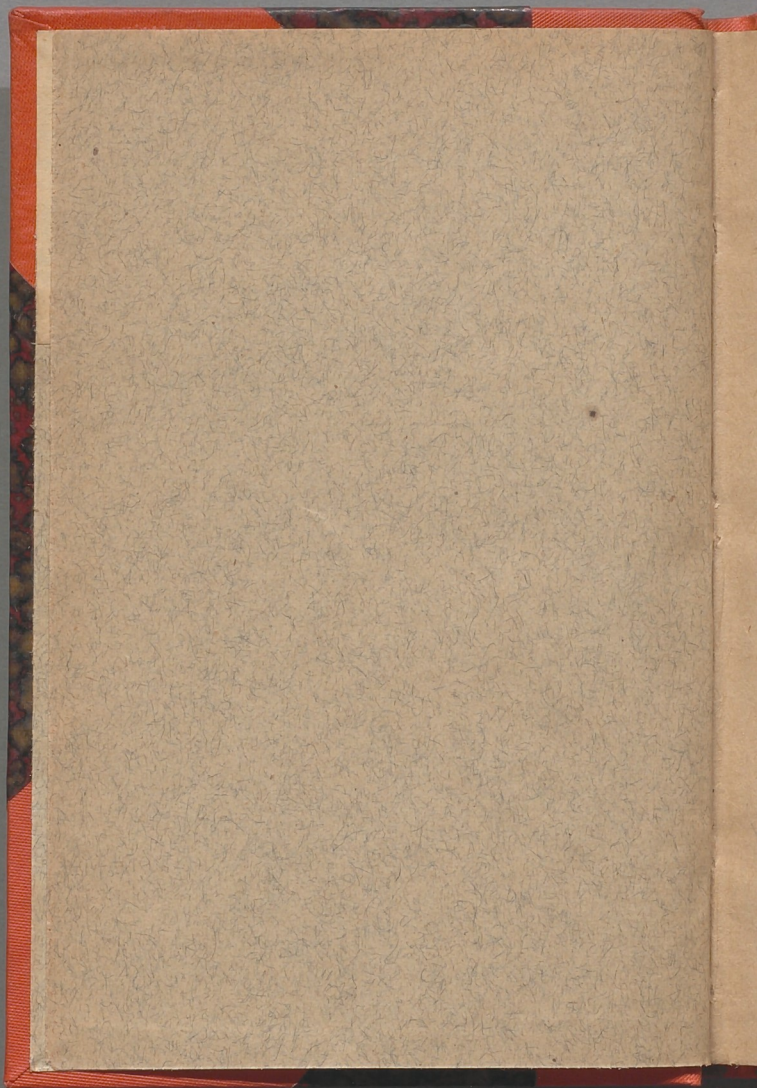
Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Roman

Sv.

(S. 105-112 saknas)

Sv. ¹⁵ / 492

DET MYSTISKA U

DETEKTIVROMAN

FÖR

STOCKHOLMS-TIDNINGEN

AV

OTTO WITT

EFTERTRYCK FÖRBJUDES

4/12

(S. 105-112 saknas)

STOCKHOLM 1914.
STOCKHOLMS-TIDNINGENS TRYCKERI.

R
A
-
U
F
E
-
S
V
A
-
4
-
f
H
E
1
-
F
I
S
S

INNEHÅLL:

1. Ett förbehåll.
2. Skogens hemlighet.
3. Björn Irvings idé.
4. Det förhäxande U.
5. Vad det första kuvertet innehöll.
6. Den hemlighetsfulla skogen.
7. Konkurrenten.
8. Litet elektriskt kallprat.
9. Den dödes borg.
10. En granskning.
11. Det lilla huset.
12. Skogsflickan.
13. Allierade.
14. Skogskällornas mystik.
15. Nattens tilldragelser.
16. Ett apokryfiskt telegram.
17. Ett inbrott.
18. Det andra kuvertet.
19. Det tredje kuvertet.
20. Mellan stammarna.
21. Den underliga vårsången.
22. Den nya källan.
23. Det mystiska U.

FÖRSTA KAPITLET.

Ett förbehåll.

— Jag medgiver det, sade den gamle advokaten och tittade över de guldbågade glasögonen på sin klient, en ung man i tjugusju-, tjuugåttaårsåldern, jag medgiver det — er farbror var i vissa avseenden ett original av renaste vatten — ett sådant där gammalt, godt original, som håller på att försvinna ur tiden.

Så tog han sig djupsinnigt en stor pris snus ur sin silverdosa, tittade än en gång på den unge mannen och upprepade:

— Ja, i sanning, han var ett stort original.

— Jag medgiver också det, svarade den unge mannen i den mjuka länstolen och hostade lätt; men detta förbehåll i testamentet kan väl knappast kallas endast originellt.

— Vad menar ni? undrade den gamle advokaten och såg upp. Ni menar väl icke att —

— Jo, det är just min tanke, svarade klienten, det är icke endast originellt, utan abnormalt — jag tvivlar starkt på, att min farbror, när han gjorde detta förbehåll, var vid sina sinnens fulla bruk.

— Just vad jag väntade, att ni skulle säga, nickade advokaten, just precis —

— Och ni svarar?

— Att ni tager fel, herr Björn Irving. Er onkel var absolut tillräknelig då denna handling utfördes.

— Men hur skall jag bära mig åt? undrade Irving. Ni har varit min farbrores juridiske rådgivare — bliv nu min.

— Gärna, svarade advokaten. Låt oss då gå igenom akterna punkt för punkt och sedan diskutera vad som lämpligast bör företagas.

Han lade sin vita, feta hand på ett blått konvolut och framtog därur med den andra lika feta och vita handen ett par papper. Så anbragte han ett vitt pappersblock på bordet, fällde upp bladet på sin pennkniv, vässade omsorgsfullt Fabern till en lång spets och sade:

— Se så där — er farbror, Gideon Irving, testamenterar er, Björn Irving, samtliga sina egendomar och hela sin förmögenhet. Denna senare uppgår till fyrahundratrettio tusen kronor i säkra papper och direkta kontanter. Egendomen utgöres av den väldiga Norrbyskogen med den i denna skog liggande Norrbyvillan. Skogen är noga begränsad av ett högt staket, som er farbror för över trettio år sedan lät uppföra rundt omkring densamma.

— Allt detta är godt och väl, sade Björn Irving otåligt, men det där välsignade förbehållet — det är det, som förvirrar mig. —

— Lugn, unge man, förmanade advokaten och noterade vidare:

— Ett förbehåll är outhärligt fastat vid testamentet. Testator önskar att arvingen, innan han får övertaga arvet, skall hava löst "skogens hemlighet". Intill att detta sker äger Björn Irving endast rätt att lyfta ett årligt underhåll av tio tusen kronor och han får under ingen omständighet avverka skogen innan dess hemlighet fullt och klart avslöjats — "till glädje för honom själv och till nytta för hela världen" — som testator uttrycker sig. —

Björn Irving avbröt honom.

— Så kan ju ingen klok person tala, sade han, omöjligt. —

— Ja — jag vet verkligen icke, svarade advokaten. Sådana gamla enstöringar som Gideon Irving hava sina idéer, som de bära på i många Herrans år — de garva dem som vore de ett stycke läder, betrakta dem från alla sidor och till slut stå de fixa och färdiga för dem — men jag medgiver, att man ej kan begära, att personer, som ett enda, kort ögonblick se dem framskymta, skola fatta deras logik och samma innebörd lika godt som testator. —

— Ne-nej, det går jag med på — men —

— Det kan tänkas, att en testator, innan han överlämnar åt en ung man ett mycket stort arv, först vill göra denne unge man fullt värdig att mottaga arvet. —

— Ja — naturligtvis. —

— Jag tror det — och, så mycket jag

har varit i tillfälle att följa er, herr Björn Irving, har jag märkt, att ni saknat i alla fall en sak.

— Vad då?

— Ett alltomfattande intresse för något speciellt. Ni har varit den feterade, blivande arvingen — ni har inga större fel på ert samvete än andra i er ålder — men ni har saknat något bestämt, varpå ni kunnat koncentrerat edra tankar. —

Björn Irving nickade.

— Där ser ni! Er onkel har med all sannolikhet givit er denna gåta att lösa för att därigenom visa er på ett sätt att få ett omfattande intresse. —

— Jag ger f-n i gåtan!

— Det bör ni inte göra. Låt oss i stället se till hur den kan lösas.

— Det är omöjligt. Jag nöjer mig med de tio tusen årligen. —

— Och låter hela förmögenheten ligga?

— Ja, så sannerligen.

— Men ni kan ej detta, Björn Irving.

— Och varför icke?

— Därför, att det årliga underhållet i sådant fall sjunker med ett tusen kronor för varje år.

Björn Irving sprang upp.

— Men detta har ni ej sagt mig.

— Nej. —

— Och varför icke, om jag får fråga?

Advokaten fingrade på sin snusdosa.

— Därför, att jag förutsatte, att ni inte var dum. —

— Herr advokat!!

— Å — lugna er. Jag förutsatte att det årliga underhållet endast skulle behöva att komma i fråga under ett enda års tid — och det utgöres detta första år av tio tusen kronor — lämnar ni däremot gåtan oförsökt reduceras summan med ett tusen kronor om året och efter tio år sitter ni utan underhåll och utan förmögenhet. Nej, Björn Irving, det du-ger ej alls, att ge f-n i gåtan.

— Och vad skall jag göra?

— Det var ju just den frågan, vi nu i lugn och ro skulle dryfta. Vi vilja nu gå igenom er onkels "förbehåll" eller rättare, vad han skrivit om "skogens hemlighet". Vill ni höra på?

— Naturligtvis.

— Jag kan förstå, att ni vill det. Ty testamentet är fullt juridiskt och det kommer att bli er alldeles komplett omöjligt att röra er blivande förmögenhet utan att ni först avslöjat denna hemlighet — vad den nu än mån-de utgöras av.

Advokaten vek upp det andra papperet, kastade en blick därpå och läste.

ANDRA KAPITLET.

Skogens hemlighet.

— Skogens hemlighet, började den gamle advokaten.

Så fortsatte han uppläsningen:

— Trettio år av mitt liv har Norrbyskogen fått. Den äger nu en hemlighet som ingen annan skog i världen, en hemlighet så stor-slagen och enastående, att allt annat blir smått och obetydligt vid dess sida. Norrbyskogen skall alltid stå som ett monument, som befäster andens seger över den höga materien. Vart träd i skogen har bevittnat något, som intet annat träd i någon annan skog har varit med om.

Är dagen klar och himlen hög, talar var stam inom tvenne mils avstånd sitt eget språk.

Är natten riktigt tyst och örat skärpt kan man lägga det till de hemlighetsfulla stammarna och höra det mystiska, som givit skogens dess förtrollande egenart.

Den, som ärver detta, min brorson Björn, måste genom studier och eftertanke komma skogens vilande hemlighet på spåret — utan detta bleve mitt livsverk värdelöst — man fin-

ner han hemligheten på ett värdigt och ärligt sätt skall välsignelse följa hans arbete. —

— Välsignelse! utbrast den unge mannen litet hänande.

— Ja, så står det.

— Vad kan han hava menat?

— Däröfver har jag ej en aning. Men ordet välsignelse torde väl ej kunna missförstås. —

— Nej, nej, var god och läs vidare.

— — följa hans arbete, var det, ja — och generationer efter generationer skola minnas det Irvingska namnet.

Så kan man fråga, varför ej jag, Gideon Irving, offentligt gav världen skogens hemlighet och min brorson mina penningar. Jag svarar: Tiden var ej mogen. Jag är en enkel man med anspråkslösa vanor och passar ej bland de kretsar, i vilka hemlighetens värde skall diskuteras. Diskuteras? Nej — erkännas och relateras såsom ett faktum — jag passar ej där. Upptäckaren av en naturlags fullbordan skall ej vara av min enkla extraktion för att bli hörd. Många skola draga på näsan åt eremiten, medan de erkänna min brorsons finare linne och elegantare skodon. Hur skulle kulturens bärare kunna uppfatta vad en skogens son talar — ett naturbarn, som i tretio år blott lyssnat och åter lyssnat! De hade aldrig förstått mig.

h
v
e

s
a
v
n
e

n
d
t

s

t

Å andra sidan skola de ej heller förstå min brorson, om han har skriftligt finge del av skogens hemlighet och burdus meddelade den till offentligheten. Och dessutom bleve det föga harmoni mellan ett trettioårigt studium av farbrödern och ett några minuter långt anförande av brorsonen — det vore, rent praktiskt sett, ologiskt och orättvist.

Det finnes något i världen, något som just nu i våra dagar håller på att dö ut och försvinna från jordens yta. Norrbyskogens hemlighet skall förhindra detta och skapa en ny tid och för alltid binda en Irvings namn vid saken.

Tro ej att hemligheten är svår att lösa; att den, som löser den måste besitta ovanlig bildning eller sådant. Den är så enkel, att den begripes av ett barn och så lättfattlig att den kunde ha nedlagts i skogen redan före Kristi födelse av man som levde då.

Därför skall min brorson ej förtvivla.

Björn skall resa till Norrby — efter min död — han skall lära sig att förstå och älska skogen inom det höga planket och avslöja hemligheten, som susar i dess kronor och döljes i trädrens metertjocka stammar.

Man vill fråga:

Vem är det då, som skall kontrollera, att han riktigt löser gåtan? En annan måste väl känna den.

Se här svaret:

Herr advokat Louis Sounder. —

— Ni, herr advokat, utbrast den unge mannen

— Ja, jag! Men hör nu vidare —

— Först ett enda ord! Ni känner alltså hemligheten?

Till Björn Irvings gränslösa förvåning svarede advokaten:

— Jag. Absolut icke.

— Men —

— Jag bad er ju vänta —

— Ja visst — förlåt — var god fortsät —

Advokat Sounder sköt glasögonen upp i pannan.

— Herr advokat Louis Sounder har av mig fått sex förseglade, numrerade kuvert —

— Det har ni?

— Ja.

— Och de finnas?

— I förvar.

— Aha — nå, ni vill ej säga var?

— Nej, herr Irving, men jag har dem.

— Obrutna?

— Naturligtvis — vilken fråga.

— Godt — och vidare?

— Dessa sex kuvert öppnas ett efter annat i den ordning, som numren angiva, när min brorson uppgiver sig hava funnit en antaglig förklaring på skogens hemlighet. Som en ledning och för att underlätta upptäckten av hemligheten meddelar jag emellertid, att

förklaringen sammanhänger med en bokstav i alfabetet — hur och på vilket sätt nämner jag dock ej. Det är bokstaven u.

— U?!

— Ja, bokstaven u, står det.

— Jag begriper intet.

— Hör emellertid vidare: Innan kuvertet nr 1 brytes, skall Björn Irving tydligt hava motiverat på vilket sätt denna bokstav ingriper i hemligheten. Är hans förmodan riktig skall han med lätthet kunna besvara frågan i kuvertet och då brytes nr 2, i motsatt fall, måste han, med ledning av den upplysning, som han av kuvertet nr 1 erhållit, framkomma med en annan förklaring — fortfarande med relation till bokstaven u — och på sådant sätt fortsattes tills alla 6 kuverten äro öppnade. Är hans lösning riktig från början, besvaras med lätthet alla sex kuvertens frågor och avskälas hemligheten som bladen på en lök.

Detta är allt, jag kan säga, och jag önskar min brorson lycka i hans sökande efter skogens hemlighet.

Gideon Irving.

Advokaten såg upp.

— Som ni ser, sade han, med litet energi och viljestyrka är förmögenheten er inom kort tid.

— Vad menar ni?

— Att ni nog löser upp härvan bara ni först är på platsen.

— Tror ni? Å — jag misstänker att det skulle vara lättare att taga ned månen än att klara upp den här saken. Men — hur skall jag nu bära mig åt?

— Resa upp till Norrby naturligtvis —

— Och ströva omkring i den väldiga skogen?

— Ja.

— Har ni varit där uppe?

— Ja, ett par gånger och besökt er farbror.

Advokat Sounder omtalade för Irving några egendomligheter med skogen. Staketet som omgav den var mycket högt och en portvakt passade på dess enda port. Själva skogen var mörk och dyster och utgjordes av träd, fur och gran, vilkas dimensioner voro ofantliga. Han hade sett furor där, vilkas höjd säkert var det dubbla mot de högsta han någonsin förr sett. Han trodde icke, att själva villan beboddes av andra än en trädgårdsmästare och dennes hustru. Dessutom fanns skogvaktaren i en liten stuga under de höga träden.

Dessa underrättelser gjorde ett oangenämt intryck på Björn Irving. Själv hade han blott en enda gång sett denne mystiska farbror, vilken dock underhållit honom i flera år — och det var under studietiden i Uppsala, då onkeln plötsligt uppenbarat sig på hans rum. Björn hade då framställt en förfrågan om huruvida han vore välkommen upp till Norrby och fått

till svar, att han skulle få en skriftlig inbjudning —

Denna hade han nu fått — efter onkelns död —

Detta bidrog även till att föröka den stämning av beklämning, som gripit hans sinne och han sade:

— Jag reser naturligtvis — men icke ensam — kan icke ni, herr Sounder följa mig.

Advokaten småg lätt.

— Nej, icke jag, svarade han, men jag kan rekommendera er en man, som bäst av alla måste passa till en sådan excursion — detektiv Assar Wern.

— Ja visst, medgav Björn Irving. Han är mannen.

— Jag är säker på det, fortfor advokaten. Kan icke Assar Wern klara upp en gåta som denna, så kan ingen annan det heller. Men — han höll inne —

— Vad!

— Frågan är, om det är ärligt.

— Hur så!

— Ni minns er onkels ord: på ett värdigt och ärligt sätt —

— Men det kan ej vara oärligt att använda sig av detektivhjälp!

— Jag vet icke riktigt —

— Men jag törs, tag mig tusan, icke resa ensam till den där hemska skogen. Och när jag i alla fall således måste ha sällskap,

så vore jag väl en komplett idiot om jag öf-
sikte just den man, som jag samtidigt kan
hava den största nyttan av.

— Aja — ni har nog rätt — något ovärdigt
är det ju absolut icke — och jag tror knappast
att det är oärligt heller — nej — får ni Assar
Wern med, så är ni att gratulera —

— Jag fruktar att hemligheten har något
med det övernaturliga att göra, sade Björn
Irving. —

— Det är ju alldeles omöjligt att veta —
men kom framför allt i håg den mystiska bok-
staven a.

— Ja — apropå det, herr advokat, så vore
jag er förbunden om jag finge en avskrift av
min onkels "skogens hemlighet". Vill ni säga
till om det.

Advokaten lät en av personalen i hast
skriva av aktstycket och med denna kopia i
fickan avlägsnade sig Björn Irving efter en
stund från advokatens kontor.

Den gamle mannen såg efter honom och då
dörren föll igen efter klienten tog han sig en
pris anus under det han mumlade:

— Han var ett sant original den gamle
Gideon Irving, och kan man tala om en själslig
mysterstack så har han placerat en sådan i hjär-
nan på sin brorson. Nå — det skadar sanner-
ligens alla icke — Björn Irving kan gärna få
några nya ferment i övre våningen — och det
här skall göra honom godt. Pojken har goda

gry i sig, bara litet själsväldig. Sannerligen, den där hemligheten, det skall intressera mig lilla mycket som honom att få bryta de sex kuverten.

Därmed bredde den gamle advokaten ut sin rödblommiga snusnäsduk och förde den likt en fana till näsan och ögonblicket efter förnams en väldig trumpetstöt — och vid det långdragna u-u-u som proceduren frambagte uppstod en idéassociation i advokatens hjärna.

— U —, tänkte han, vad kan den gamle Irving väl hava menat med bokstaven u! Nå — kommer tid kommer råd — och jag har en obegränsad tillit till allas vår Assar Wern.

TREDJE KAPITLET.

Björn Irvings idé.

När advokat Saunders unge klient lämnade fristens kontor, ställde han ej beslutsamt sina steg till Narvavägen, varest han visste, att Assar Wern bodde, utan hem till sin bostad invid Kommendörsgatan.

Ty Björn Irving hörde till det slag av människor, som endast efter noggrann prövning acceptera andras planer och råd, men där

emot huvudstupa sätta sina egna tankar i verket.

Förslaget att tillkalla Assar Wern var ej hans eget utan advokatens och Irving beslöt alldeles omedvetet och av gammal vana att först sova på saken.

Emellertid var han en praktiskt anlagd natur, och han tänkte, att det kunde ju inträffa, att han efter granskning av planen komme att hänvända sig till den bekante detektiven och därför ringde han i telefonen till Assar Wern.

— Varmed kan jag stå till tjänst? frågade detektiven.

— Det kan hända, svarade Björn Irving, att jag i morgon kommer att hänvända mig till er för att be om en handräckning. Skulle ni om jag gör detta, då vara ledig till att med mig företaga en resa?

— Lång?

— Å, en dagsresa.

— Långt uppehåll på orten?

— Beroende på omständigheterna.

— Ja, vet ni, herr Irving, detta är mig allt bra svårt att svara något på. Ni vill, med andra ord, att jag, till förmån för edra osäkra bestämmelser, skall fränsäga mig något säkert, om det erbjöde sig?

— Nej.

— Men vad vill ni då egentligen?

St.-T:s följet.: *Det mystiska U.*

— Jag ville bara veta, om ni har bestämt er för att lämna Stockholms kvava gator och sommar. Och om ni i så fall kunde hava lust att lösa ett problem, som är förknippat med en mystisk skog i Jämtland. Men jag vill sova på saken och komma tillbaka till den morgon — förstår ni mig? Jag vill alltså kunna och godt veta, var jag i morgon klockan ett kan träffa er, ifall jag till dess har bestämt mig att anlita er eller icke.

Assar Wern hostade.

— Ni är litet tillkrånglad, herr Irving sade han. Men jag förstår er: någon har anbefallt mig till er, och innan ni nu bestämt mer er, vill ni lära känna mina antecedentia —

— Å — nej — ni är tillräckligt känd, herr Wern —

— Nå — nå — vilket ert motiv än är, så träffar ni mig här i min bostad klockan ett morgon. Adjö så länge.

Björn Irving satte sig att ånyo genomläsa avskriften "Skogens hemlighet", ty han hade den ingrodde åsikten, att det, evad man än företog sig, alltid var fördelaktigast att hava en på förhand uppgjord övertygelse — en sak, som nog ej delas av många personer.

Alltså arbetade Björn Irving med dokumentet intill han nått så långt, att han ansåg följande punkt som hela handlingens bärande sats:

— Det finnes något i världen, nå

h
t
l
t.
h

as
ni-
å.

la-
le
a"
ac-
sco
in-
ds-
res
ka
o-
ar

got, som just nu i våra dagar håller på att dö ut och försvinna från jorden yta. Norrbyskogens hemlighet skall förhindra detta och skapa en ny tid och för alltid binda en Irvings namn vid saken.

Och när han jämförde eller kompletterade denna passus med några av manuskriptets första ord:

— Norrbyskogen skall alltid stå som ett monument, som befäster andens seger över materien, ansåg han sig utan att taga fel kunna fastslå, att hemligheten måste vara av rent immateriell beskaffenhet.

Ty var det i vår tid något, som höll på att dö ut, så var det sannerligen just tron på andens seger över materien — ja, i den dans kring guldkalven som nu trädde hyllades snarare den diametralt motsatta åsikten.

Men Björn Irving var själv mycket litet bevandrad i dessa högre ting. Som yngre hade han med något intresse tagit del av både spiritism och teosofi, men senare hade prosaiskt anlagda kamrater genom hån av allt känslöspjunk förhärdat honom mot tron på saker, som ej kunde vägas, ses, höras eller kännas.

Ju mera Björn Irving studerade dokumentet i denna anda, desto mera övertygades han emellertid om att detta och intet annat var farbroderns undermening.

Kom så bokstaven u med i spelet.

Ja, vilken roll denna egentligen spelade,

kunde han ej avgöra — men, den gav då en verklig, materiell hållhake — det var ändock något, som han kunde hålla sig till, taga fasta på.

Men för att få reda på, vad denna mystiska bokstav betydde, måste han resa upp till den hemlighetsfulla skogen — och han var absolut tvungen att anskaffa sällskap, det kände han nu tydligare än hos advokaten, att han måste.

Nu hade hela saken emellertid, genom hans spekulationer, kommit i ett nytt läge och han insåg, att det sällskap han behövde, borde vara en man med stora insikter i det occulta — eller nej, hans onkel hade ju även sagt, att ingen särskild grad av bildning behövdes för att lösa skogens mystiska gåta —

Det började att se ut som en mönsterbilaga till Idun i Björn Irvings hjärna, så korsade tankevägarna varandra, slingrade sig, krökte sig och han visste sig varken ut eller in i denna labyrint av skenbart klara, men dock dunkla riktningar.

Det var då han tillgreps ett medel, som alltid visat sig vara av förträfflig verkan — han beslöt sig för att gå ut i människoströmmen och att i denna finna en stilla ro — en restarant, vars orkester troligen ägde förmågan att lugna sinnet och att bringa ordning i kaos.

FJÄRDE KAPITLET.

Det förhåxande U.

På Hasselbacken, ett exklusivt utvårdshus i Stockholms omedelbara närhet, slog Björn Irving sig ned vid ett bord för att få ostört tänka.

Men ödet hade beslutat annorlunda och i skepnad av en ingenjör Zimmer slog det Irving kraftigt på axeln och ropade gladt:

— Hej.

Irving tog saken som den var och då Zimmer var en av hans vänner talade munnen det, varav hjärtat fylldes och på så sätt fick kemisten Zimmer reda på gamle Irvings underliga testamente.

Zimmer sade ej många ord under det han åhörde berättelsen; han smuttade på sitt punschglas och sög på sin cigarr men Irving märkte, hur den torre och med siffror arbetande vetenskapsmannens blotta närvaro gjorde, att hans tro på, att farbrodern menat något högre, immaterielt totalt sjönk och nästan försvann. Hur skulle han inför Zimmer öns kunna uttala en sådana förmodan — vännen skulle anse honom vara en barnunge, en barnkam-

marpilt. — — — Han skulle spefullt fråga efter den kemiska formeln på en ande. —

I samma ögonblick som Björn Irving nämnde bokstaven u såg emellertid kemisten upp.

Hans min uttryckte det största intresse — men han sade intet direkt.

Icke förr än Irving slutat sin berättelse.

Då sade han, i det han med stor försiktighet liksom vägde orden:

— Tag om det där — jag menar det, med bokstaven u — om du kan — ordagrant så — som det stod i din farbrors egendomliga aktstycke. —

Björn Irving betraktade Zimmer.

— Jag har icke dokumentet med mig, upplyste han, men min farbror skrev så, att förklaringen till skogens hemlighet sammanhänger med denna bokstav i alfabetet — hur och på vilket sätt, ville han dock ej nämna. Innan jag har lov att bryta det första av de sex kuverten, skall jag hava kunnat motivera, på vilket sätt denna bokstav ingriper i hemligheten. Har jag då riktigt löst gåtan, kan jag utan vidare besvara både första kuvertets fråga och så alla de följande. Misslyckas jag, ger första kuvertets innehåll mig ett nytt uppslag — du förstår?

— Ja — jag begriper. Och kanske kan jag rent av giva dig en förklaring, om du vill svara på en del frågor.

— Med nöje, svarade Björn Irving och ly-
ste upp av gladt hopp.

— Var ligger den där skogen? frågade
kemisten, och Irving beskrev noga dess läge.

— Vilka kommunikationer?

Även detta kunde Björn Irving noggrant
besvara.

— Vilket län, sade du?

Zimmer fick den önskade upplysningen.

— Socken?

Också detta visste Irving och han medde-
lade beredvilligt vännen alltsamman.

— Bor det många människor inom skogens
område?

— Jag tror knappast mer än portvakten,
en trädgårdsmästare med sin gumma samt en
eller annan skogsvaktare.

— Inom hela denna väldiga areal? En-
dast dessa?

— Ja.

— Och skogen är kringgårdad?

— Ja, med ett högt plank.

— A h a!

— Vad menar du?

— Ah — intet särskilt, svarade kemisten.

— Och din mening?

— Om skogens hemlighet?

— Ja — vad tror du? Du blev synbart
intresserad av bokstaven u.

— U — ja så den — mia — du förstår —
du begriper. —

Björn Irving väntade på en fortsättning, men denna uteblev.

— Du förefaller mig så besynnerlig, Zimmer, sade han.

— Ja, undrar du på det? Du kan väl inte vänta annat efter så egendomliga underrättelser, som dem du givit mig.

— Må vara — men du trodde, att du skulle kunna hjälpa mig. Hur är det med den saken?

I stället för att svara direkt sade Zimmer:

— Svara mig uppriktigt på ännu en fråga, Irving. Men fullkomligt uppriktigt.

— Ja, låt höra.

— Vilken teori har du själv om saken.

— Om bokstaven u?

— Nej, om dokumentet i dess helhet.

En varm rodnad sköt upp i Björn Irvings ansikte — han visste, att Zimmer skulle skratta hejdlöst —

— Nå?

— Ingen bestämd, svarade han till slut.

— Men någon måste du väl ha bildat dig?

— Ja — det vill säga. — —

— Vad?

— Att min onkel var sinnesrubbad —

Zimmers hela uttryck under de senaste fraserna hade varit ytterst spänt; det var, som väntade han oroligt på vad som komma skulle.

Irvings sista ord utlöste ett kughjul i den starkt påfrestade mekanismen och detta hjul satte skrattmusklerna i rörelse — Zimmer kastade sig baklänges i sin stol och skrattade — onaturligt — allt för våldsamt, tyckte Björn Irving, vilken började att känna sig illa till mods.

Något liknande ett trots steg plötsligt och alldeles omotiverat upp hos honom, ett förargelsens trots över denne man där midt emot honom, som tillät sig hänskratta åt en sak, som intet var att skratta åt, och han tänkte plötsligt, att ville kemisten nödvändigtvis ha va riktigt roligt, så skulle han också få det.

— Å, nej, sade han därför, det var nog icke endast den teorin, jag hade —

Kemisten höll upp med sitt skratt; ånyo antogo ansiktsmusklerna samma spänt intresserade uttryck som förut. —

— Nå?!

— Jag tror, att det är andar med i spelet, sade Björn Irving och väntade ett nytt anfall av munterhet, det är just vad jag tror, om du vill veta det.

Men kemisten skrattade ej mera. En ondskefull glimt sköt fram ur hans ögon en enda sekund — så försvann den och lämnade rum för ett vänligt — välvilligt uttryck. —

— Huvudet på spiken, min vän, nickade han. Andar — det är just precis min åsikt

St.-T:s följet. : *Det mystiska U.* 4

också — alldeles precis — du är skarp Björn. —

Irving visste ej alls, hur han skulle uppfatta vännen — detta var helt enkelt oväntat. —

— Och bokstaven u?

— Den — å det är lätt att förstå — det är hebreiska — hänсыftbar på ordet urim vilket betyder "ljus", "uppenbarelse" — det var namnet på det heliga orakel, genom vilket den judiske översteprästen "frågade Herren" i tvivelaktiga eller svåra fall.

De samtalande ännu en stund om dessa kuriösa saker och skiljdes så åt efter att Björn Irving meddelat Zimmer, att han möjligen tänkte anmoda Assar Wern om dennes bistånd. —

— Gör icke det, svarade Zimmer, gör icke det.

— Och varför icke?

— Assar Wern är en krass materialist och begriper sig icke på andens finare strömningar. Björn Irving ryckte till.

Vad var det, som så plötsligt hade förvandlat den flinthårde Zimmer? Kemisten som var allmänt känd för sin uteslutande materiella syn på tingen?

Vad låg under detta?

Och instinktivt greps Irving av en stark motvilja för Zimmers person —

Denna antipati skulle emellertid utan tvivel

vel hava övergått till en med fasa blandad avsky, om han, sedan han avlägsnat sig från kemisten, kunnat se dennes ansiktsuttryck och höra de ord han mumlade:

— Urim — urim — hur f-n kunde jag plötsligt komma i håg det gamla ordet? Men ändå — att tänka sig, att det i vårt upplysta tidevarv kan finas så stupida folk, att de ej veta, vad U betyder! Och det hör ju dock till bildningens A. B. C. Finnes det då ännu en bildad person, som ej vet, att U är det kemiska tecknet för metallen uran? Och med denna kunskap för ögonen torde det vara tämligen lätt att begripa, vad som menas med skogens hemlighet — det är helt enkelt uranmalm, som skogen döljer. Och vad följer därav? Jo, att Irving verkligen blir en världens välgörare om hans exploaterar förekomsten — ty uranmalm är radiums modersten. Det är ju intet tvivel om saken, och med det första reser jag dit upp och försöker att få mitt med av rikedomerna — helst allt samman.

Han tänkte en ny cigarr och riktigt njöt av nattens skönhet.

Det var maj och i parkerna stodo blommorna i sitt rikaste flor.

En lätt vårdimma svepte fram över Strömmen, och just då stadens kyrkklockor ackompanjerade denna älvalek med tvåslaget, öpprade Zimmer sin port och steg över tröskeln till sitt rum.

FEMTE KAPITLET.

Vad det första kuvertet innehöll.

När Björn Irving icke längre såg sin vetenskaplige vän, greps han av en känsla mycket liknande den som antyder, att man begått något oegentligt och vilken tager sitt uttryck i att man sväljer och sväljer. Saliver steg honom i munnen och det blev honom medens klart, att Zimmer på ett eller annat sätt drivit gäck med honom — på vilket kunde han omöjligt säga.

Emellertid tröstade han sig med, att om också teorin om andar och deras krafters tämjande vore alldeles felaktigt, så kunde den dock användas till något, som borde vara honom till hjälp i att finna den riktiga tydningen på gåtan: att förmå advokaten till att öppna det första av de sex hemlighetsfulla kuverten.

Hade först detta öppnat sig och blottat sitt innehåll var Björn Irving viss om, att en ledtråd skulle vara given — sedan vore det lätt att fortsätta.

Följande dag uppsökte han advokaten. Denne var till att börja med komplet

ovillig, och han lyssnade med förströdd min till Irvings besynnerliga teorier, vilka, ju mera den unge mannen förklarade, blevo mer och mer dunkla och otydliga. Och då till slut Björn Irving framkom med påståendet, att Urim vore det ord, som det mystiska U föreställde, drog advokat Sounder på munnen och kunde ej underlåta att framkomma med en vits på danska att:

— Dette var skam en urimelighed.

— Men, tillade han, låt gå för denna gångs skull. Jag vill öppna det första kuvertet — ty ni har ju i alla fall gjort ett försök. Visserligen tror jag ej ett ögonblick på, att er onkel har menat något direkt övernaturligt med sin hemlighet— men man kan ju aldrig veta, vad en sådan enstöring kan få för slags tankar där uppe i vildmarken, helt och hållet isclerad från människor. Jag medgiver, att jag är synnerligen nyfiken.

Han gick fram till ett skåp, ett solidt, stort kassaskåp, och framtog ur en av dess lådor ett avlångt kuvert.

— Nr 1, såg Irving skrivet utanpå det samma.

Under stor spänning från bägges sida skar advokaten upp kuvertet.

En liten, vit pappersbit kom till synes och Sounder vek upp den.

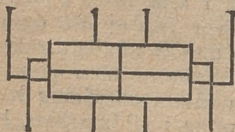
En del ord voro skrivna och en besynnerlig figur ritad i beret.

— Ser underligt ut, sade advokaten.
Se här.

Björn Irving böjde sig fram och tillsammans genomögnade de två männen det nya manuskriptet.

De läste följande:

— Har min brorson rätt tydt innebörden av U och därmed skogens hemlighet förklarar han lätt betydelsen av denna figur:

Om ej, har han gått på sidan av målet och får börja om på nytt.

Gideon Irving.

De störrade mållösa av häpnad på såväl texten som den besynnerliga figuren och advokaten sade:

— Skjutit förbi, min bäste.

— Onekligen, medgav Björn Irving, tofalt fel. Men, tillade han, säg mig, vad i all världen kan farbror Gideon hava menat?

— Ja, hur skall jag kunna veta det, tror ni. Vad får ni figuren till att föreställa.

— Det vete tusan.

— Men rör på fantasin litet.

— Omöjligt — jag skulle gissa på ett litet hus med ett stort fönster på — vad menar ni om det?

— Å — jo — i fall man tänker sig en horisontal linje begränsande de övre fyra spetsarna bleve det takåsen och en ävenledes horisontal linje de undre spetsarna vore det jorden eller golvet.

— Godt — jag märker, att det är alldeles nödvändigt, att jag reser upp till den mystiska skogen —

— Ja, res ni, sade advokat Sounder, men titta inte för långt in genom det där fönstret — vem vet hur det kan gå. Telegrafera när ni funnit den rätta lösningen, så öppnar jag kuvertet nr 2.

Björn Irving började att förstå, att det helt visst var något mycket materiellt i hans onkels hemlighet — och det mystiska U föreföll att vara koncentrerat i en liten stuga med ett stort fönster på.

Han uppnådde snart Kommendörsgatan och inträdde i sin våning.

På skrivbordet låg ett brev.

— Aj — Assar Wern — honom hade han alldeles glömt.

Han såg på klockan.

Nej, ännu endast halv ett.
Så bröt han kuvertet och uttog ett brev.
Det var undertecknat A. Zimmer och lydde:
B. B.

Ju mera jag tänker på det egendomliga du meddelade mig i går, desto säkrare blir jag på att mitt råd är riktigt: anlitade icke Assar Wern. Tro mig han skulle blott skada — här är ju icke tal om någon förbrytelse — vartill då en detektiv?

Björn Irving kände sig förbryllad.
Vartill detta levande intresse?

Han skyndade till telefonen och begärde Assar Werns nummer.

Detektiven svarade.

— Jag önskar, att ni följer mig, herr Wern, sade Irving. När är ni färdig?

— Om en timme, svarade Assar Wern.

— Det blir för hastigt för mig — men vi mötas i kväll klockan nio vid snälltåget norr ut — passar det?

— Utmäkt. Men, har ni alla akter med er?

— Alla.

— Bra. Klockan nio då vid Centralen.

— Au revoir.

Irving hade god tid för ordnande av sina affärer före avresan; bland annat sökte han Zimmer. I hans bostad meddelades det, att

han var bortrest — hade företagit en brådskande affärsresa.

— Varthän?

— Söder ut med middagståget. Man visste ej så noga vart.

Irving kunde ej draga några slutsatser av detta — det föreföll honom endast underligt, när han sammanställde det med brevet, och Zimmers besynnerliga intresse av, att han icke engagerade Assar Wern — denne siste var ju känd som en ypperlig kraft, när det gällde att lösa gåtor. — Ville Zimmer att gåtan skulle förbli olöst — eller — eller — visste han själv lösningen och tänkte nu att begagna sig av sin kunskap?

Nå — godt — han skulle meddela Assar Wern allt och ingenting dölja, så bleve det detektivens sak att finna ut det riktiga mönstret bland alla de invecklade linjer, som nu löpte i och om varandra.

Han förskaffade sig en kopia av brevet med den besynnerliga ritningen och inneslöt alla papper, som rörde affären "skogens hemlighet" i en liten, särskild portfölj och till bestämd tid mötte han detektiven på Centralstationens perrong.

SJÄTTE KAPITLET.

Den hemlighetsfulla skogen.

I sydliga Jämtland, väster om Bräcke, en station mest bekant genom sina välsmakande frukostar, sträcka sig stora skogar, och landsvägen förde Björn Irving och detektiven fram genom en skogig trakt, varest resliga granar och furor kantade vägen.

Några mil väster om Bräcke vek en mindre biväg av mot norr och skjutskarlen svängde vagnen in på denna med upplysningen:

— Nu ha vi inte långt kvar till Norrby villan.

Det var en underbart vacker dag i slutet av maj och mellan granarnas ljusgrönprickiga nya grönska av friska skott och furornas allvarsamma, mörkgröna välvningar visade sig här och där björkarnas späda spetsflor. Himlen var djupt blå, och vägarna uppblötta av nyligen bortgången snö. Sippor och tussilager tittade här och där mot valvet där ovan, och fåglarna sjöngo melodiska sånger.

Irving hade under resan mot norr framlagt sakens detaljer för Assar Wern och denne tog del av alltsammans dock under det för

behåll att de, komma till ort och ställe, samt väl installerade, mera grundligt skulle tillsammans genomgå allt, punkt för punkt.

Det var tvenne vagnar, som nu närmade sig Norrbyskogen. I den första befunno sig detektiven och hans klient, i den andra hade packats deras resgods samt ett rikligt förråd av livsmedel av alla slag, då Irving antog, att villan möjligen var mindre väl försedd med detta timliga goda.

Kusken svängde sin piska och yttrade:

— Där borta, under åsen, ligger Norrbyskogen.

De sågo i den anvisade riktningen.

— Den där väldigt höga skogen.

— Ja.

— Den är högre än all annan skog i trakten.

— Ja, den är så.

— Besynnerligt.

Och det var verkligen högst besynnerligt.

Det var, som hade Norrbyskogen ryckts lös från södern, icke blott från södra Sverige utan helt nere ifrån Ekvatorns varma, dunstfyllda träsk med dess oerhörda träd.

Ty Norrbyskogens träd voro jättar och deras stammar tycktes vara minst dubbelt — ja, ibland tredubbelt så höga, som den omgivande skogens.

— Farbror Gideon tacks hava haft tur, sade Björn Irving.

— Med vad?

— Med att få fatt i en skog, som är de bästa i trakten, kanske i hela Sverige.

— Hm! grymtade kusken.

— Vad menar ni?

— Hm, jag vet, vad jag vet, och tror vad jag tror — hm, hm.

— Nå. —

Kusken såg sig skyggt omkring.

— Det står inte riktigt till, sade han.

— Med vad? Med skogen?

— Just det. —

— Men vad menar ni?

— Skogen var inte högre än den andra skogen här omkring, när Irving köpte den.

— För trettio år sedan?

— Ja.

— Och ni menar?

— Det spökar.

De bägge andra betraktade bonden med häpnad — han hade uttalat Björn Irvings första tanke, att något övernaturligt dolde sig under onkelns ord — men för folket på landet klir ofta en lätt förklarlig händelse till ett "spökeri" om formen förvanskas av mörker eller dimma och isolationens drivande fantasier får verka ohindrat.

— Och varför tror ni detta? undrade Björn Irving. Har ni, eller någon annan sett något misstänkt?

— Ne-ej.

— Nå, men ni har väl någon orsak?

— Ja, jag har väl det. Till för exempel det höga planket.

— Ja — vad betyder det?

— Att tänka sig att en människa reser upp ett högt plank omkring till för exempel bara en skog.

— Men det kan ju bero på egenhet och nyck!

— I helskotta. Portvakten låter en nog veta att det är meningen, att man skall hålla sig borta. Och då vet en, att när man sätter plank om en skog — ja, ja — hade det till för exempel varit en trädgård — men en skog — eller hade det varit en bank. —

— Men har ni intet bestämt sett?

— Ne-nej. En gång klättrade några pojkar över, men de visste ej till sig av bara skräck —

— För vad?

— Det kunde de aldrig säga sedan. De krånglade sig med nöd över planket och sedan den dagen, vet vi, vad vi vet.

Assar Wern förstod, att man aldrig skulle komma till någon klarhet med bonden. Denne hade tydligen sedan flera år tillbaks fått i sitt huvud, att Norrbyskogen "spökade",oreflekterat och kritiklöst.

I stället vände han sitt intresse till skogen.

Den sträckte sig hög och dyster över en ofantlig areal, belägen nedanför en hög och långsträckt ås. Dess fröor och granar icke

blett voro oerhört mycket högre än andra; de tycktes även vara i besittning av en kraftigare gränska.

Nu skymtade det höga planket fram mellan träden och om kort tid även den alltid slutna porten med dess portvakt.

Åkdonen höllo framför densamma och efter en del parlamentering med vakten lät denne sig övertygas om, att Björn verkligen var den väntade brorsonen, porten slogs upp och de två vagnarna körde fram mellan de kolossala träden till villan, som skymtades ett stycke bort från ingången.

Allt tog sig så oändligt smått ut i denna jätteskog, där skalan hastigt förändrades — hästarna liknade små öläningar och fordonen voro i smak med dessa — till och med villan, som i och för sig och placerad i en skog med träd av vanliga dimensioner skulle verkat rätt ståtlig, fick något sammantryckt och obetydligt över sig.

Skuggan låg djup över allt på marken mellan träden till och med nu, midt på dagen, och de bägge resenärerna lade strax märke till markens olikhet här innanför det höga planket i den mystiska skogen och där utanför, varifrån de kommo. Här inne log ej en enda blomma från den barriga, mörka jorden mellan stammarna, icke en enstaka maskros, ej en sippa eller en tussilago. På vissa mera öppna platser. varest träden stodo mindre

tätt än annars, frestade några enstaka grästorvor en tynande tillvaro, och här och där sågs en gråaktig mossa bryta sig genom den med barr rikt besådda jordmånen. Ej heller tycktes buskar och mindre träd trivas väl — de nästan saknades. Skogen föreföll att vara en äkta, aldrig timmerskog i sin prydnad blott med den skillnaden, att under det att vanliga jägmästare räknade i tum, måste den, som skulle taxera denna skog, använda sig av decimeter. Ty ett tiotums träd svarade här till ett metertjockt och de nedersta grenarna av furorna voro grova som timmerstockar av vanlig kaliber.

Assar Wern och hans följeslagare åsågo detta naturens underverk med häpnad och respekt under den korta färden från porten fram till villan.

SJUNDE KAPITLET.

Konkurrenten.

Den natt som följde för kemisten Zimmer sedan han skiljts från Björn Irving bragte honom ingen sömn och vila.

Oroligt vandrade vetenskapsmannen upp och ned i sitt rum och problemet "skogens hemlighet" sysselsatte hans tankar; oavbrutet vände de, som i en cirkel, rundt kring detta mystiska U, som för Zimmer ej mera ägde någon mystik utan helt enkelt betydde uran, det tyngsta av alla kända metalliska grundämnen och radiums trogna bärare.

Ha — ändtligen hade alltså Sverige fått — eller skulle få sin egen radiumgruva — något, som i högsta grad skulle överglänsa de fattiga så kallade "kolm"-förekomster, vilka hittills hade tjänat som uteslutande fyndställe för radium här till lands.

Zimmers hela själ jublade.

Men nu gällde det att tillförsäkra sig något av detta goda, innan Björn Irving finge nys om vad "u" betydde och själv läte föregaga inmutningar på malmen.

Och det säkraste sättet vore onekligen att genast resa till ort och ställe — Irving hade ju, nävt och troskyldigt meddelat Zimmer alla behöfliga upplysningar, så att intet hindrade honom från att genast sätta sig i gång.

Men vänta!

Hur skulle undersökningarna bedrivas?

De måste företagas med den största försiktighet, så att Irving och hans hejdukar intet anade. Att i ett fall som detta gå fram på det vanliga sättet, med sprängningar i uppstickande delar av bergsgrunden, skulle vara alldeles omöjligt. — Hade det gällt en järnmalmfyndighet till exempel, så skulle man ägt ett utmärkt, alldeles tyst arbetande undersökningsmedel — kompassen. Denna skulle ljudlöst genom sin svängning av pendeln skvallrat om malmens existens under jord och mylla. Men denna uranmalm påverkade ej magneten, det visste kemisten.

Han grubblade över problemet så, att hans hjärna värkte under det att hans cigarrettförråd allt mera och mera smälte ihop vid hans ivriga rökning.

Då gick det honom helt plötsligt på samma sätt, som det inträffat för hundratals andra människor, vilka tänkt mycket och koncentrerat på en viss sak — en idé föddes, en tankegnista tände eld på inspirationens torra

St. T:s följt.: *Det mystiska U.*

lövverk och alstrade ett väldigt, sprakande bål.

Kemisten Zimmer löste helt enkelt denna aatt ett vetenskapligt problem.

Det lyckades honom att uppfinna ett instrument, som liksom kompassen influeras av järn i sin tur influerades av radium.

Metoden var således given — tyst, omärkligt, skulle han kunna lista sig fram överallt i Norrbyskogen med sitt "elektroskop" — han skulle notera sig var urladdningen ägde rum och kunde på detta sätt fullständigt leta sig fram till malmens läge under jorden.

Klockan var sex på morgonen, när Zimmer gjorde upptäckten.

Klockan sju hade han tagit sitt vanliga morgonbad och klockan åtta ringde han i telefonen upp sin gode vän, Atterlöf, amanuens i fysik.

Atterlöf förklarade sig villig till att anskaffa några för experimenten nödvändiga apparater, samt att deltaga i exkursionen mot morden, livad av Zimmers förespeglingar, och Zimmer skrev det brev, som Björn Irving sedermera, klockan halv ett samma dag, emottog och i vilket han varnade honom för att anlita Assar Wern.

Efter att hava ordnat en del affärer, penningetransaktioner och dylikt, meddelade Zimmer i elvatiden i sitt hem, att viktiga ärenden kallade honom söder ut, lät packa sin koffert

med det nödvändigaste och reste faktiskt omkring klockan tolv till Södertälje, varifrån han återvände med ett av aftonens lokaltåg till huvudstaden. Hela detta arrangemang utfördes, för att invagga Björn Irving i säkerhet — ty att denne komme att uppsöka honom, Zimmer, det drog kemisten ej ett ögonblick i tvivel. Dessutom omtalade Zimmer för alla bekanta han träffade — och även för andra pr telefon — denna sin brådstörtade resa söder ut — allt beräknat på att vilseleda Irving —

Vid sextiden återvände kemisten från Södertälje och klockan halv sju ångade han och hans vän Atterlöf, den senare utstyrd med alla erforderliga vetenskapliga instrument, mot norr — samma väg, som Irving och Assar Wern tre timmar senare tillryggalade.

De nådde Bräcke framemot klockan sex på morgonen och hade således tre timmars försprång före de andra — och alldenstund dessa intogo en solid frukost, vilket icke kemisten och amanuensen gjorde, ökades försprånget till hela fyra timmar.

De bägge vetenskapsmännen togo emellertid ej gästgivargårdsskjuts — uteslutande för att undgå inskrivandet av sina namn i den lagstadgade liggären — utan vidtalade en bonde i trakten att köra dem, icke till Norrby, utan till en plats belägen ett stycke längre bort.

På detta sätt ansågo de, att alla tänkbara misstankar röjts ur vägen och vid middags tiden, sedan de med förbud att tala vid någon mötande, återsändt bonden till Bräcke kunde de till sin häpnad, ur småskogen där de uppehöll sig, iakttaga, hur den nya skjutsen som färdades vägen fram, just var Björn Irvings och Assar Werns.

ATTONDE KAPITLET.

Litet elektriskt kallprat.

Zimmer ryckte till vid denna upptäckt och lade sin hand på Atterlöfs arm.

Irvings vagnar passerade just förbi dem på den lilla bivägen, som från huvudlandsvägen förde mot norr och upp mot Norrbyskogen. Men resenärernas hela uppmärksamhet riktades just nu mot den mystiska skogen, som frambjöd sitt mäktiga majestätt till beundran och de andra låger tätt vid vägen undgick deras blickar.

De bägge vetenskapsmännen höllo andra av förbluffelse tills ett utrop:

— F-n till tur, av den ene av dem åter tillät normal andhämtning.

— Jäkla bondtur, instämde den andre, ej fullt så lärt.

Från det ställe, varest de uppehöllö sig, hade de ej ännu varseblivit den väldiga Norrbyskogen, men sedan de bägge vagnarna försvunnit, fortsatte de sin försiktiga frammarsch och vid en ljusning i skogen varnade de åsen med den, under densamma liggande jättelika skogen.

Än en gång höllo de stilla, slagna av beundran och Atterlöf sade:

— Maken har jag aldrig sett.

— Inte jag heller.

— Din radiumgruva behöver då inte sakna stockar till gruvtimmer.

— Nej — gudskelov att du inte vitsade på Zimmer, sade kemisten.

— Ånej — bevars — men det var något alldeles ofattligt! En sådan skog!

— Ja, den är väldig. Nog omtalade Irving att den var högväxt — men detta är ju rent av mirakulöst —

— Och just kring uranmalmen —

— Atterlöf!

Zimmer grep ånyo sin vän hårdt om armen.

— Atterlöf!

— Ja, kära vän, vad är det?

— Jag har det, Atterlöf.

— Vad har du?

— Förklaringen, gosse.

— Förklaringen? På vad?

— På skogens dimensioner.

— Du är förbannad?

— Jaj, nej, tvärtom — sätt dig, Atterlöf, och låt oss ventilera frågan —

De satte sig ned på en solvarm fläck av mossan i backslutningen och Zimmer började:

— Har du någonsin hört talas om Abbé Bertholon de Saint-Lazare?

— Naturligtvis icke. Hur kan du fråga sådant? Är du poet, din tusan?

— Nej, lugna dig, jag föraktar poeter. Men tillbaka till abbén:

— Nå.

— Det var år 1750 —

— Det var länge sedan —

— Ja, det var så — emellertid lade abbén då märke till — —

— Ja, det är klart. Ännu har jag ej hört omtalas en enda abbé, som ej lade märke till ett eller annat —

— Nej, det är tydligt. Ty de abbeér, som intet observerade, gingo ej till eftervärlden. Men kör nu vidare.

— Godt — vilket poem kommer nu?

— Lugna dig, Atterlöf. Abbén lade märke till, att regnvattnet var annat vatten överlägset till vattning av växter och dessutom hade han ett par jasminer. —

— Ha, ha, ha, skrattade amanuensen, vart vill du egentligen komma?

— Dessa jasminer, fortsatte Zimmer lugnt

växte i en trädgård, där åskledaren gick ned i marken och de blevo mycket frodigare än andra, som stodo i samma jordmån och i för övrigt liknande förhållanden. —

Amanuensen blev plötsligt allvarsam.

— Aha, sade han, nu begriper jag, vartåt du syftar.

— Kanske — men knappast kvintessensen av det hela.

— Fortsätt då!

— Abbén ville förklara saken så, att regndropparna, under deras passage genom luften blivit laddade med elektricitet och att denna, avgiven till jorden, påskyndade plantornas växt.

— Ja, detta känner jag till, svarade Atterlöf. Men vart vill du komma med detta i samband med skogen där borta?

— Vänta skall jag förklara allt, punkt för punkt. Man har sedan gjort en massa försök med att elektricera jord men ej alltid med godt resultat och nu förhåller man sig så till saken, att man egentligen icke vet, om det skadar eller gagnar. Vad man däremot absolut säkert har fastslagit är, att elektricitet tillförd växterna à la åska, det vill säga genom luften alltid verkar i högsta grad drivande. Du vet väl, hur man uppspänt elektriska nät över fält och hur goda resultat man uppnått med dessa. Hur man ökat avkastningen med än-

da upp till 40 procent och det är inga småsaker.

— Godt, fortsatte Zimmer, vi närma oss just det jag vill framhålla, broder! Uranmalmen i berget under jätteskogen innehåller uran —

— Naturligtvis —

— Uran beledsagar radium —

— Ja — alltid.

— Radium avger emanation —

— Mycket rätt.

— Denna emanation är av en viss, elektrisk natur —

— Det är den — den urladdar till exempel ett elektroskop —

— Ja — således har du alla premisser — nu kan du draga ut konklusionerna, slöt Zimmer.

Atterlöf visslade.

— Aj, tusan, sade han, du menar, att skogen rent av elektricerats av det radium som bergsgrunden innehåller och att denna ständiga ström fått skogen att antaga dessa jättelika dimensioner.

— Just det menar jag, min vän, svarade kemisten. Och jag har rätt. Leve snillets triumf över den råa materien, Atterlöf. Fyll pokalen med frägnande druva, Atterlöf — var f-n har du konjaken — och turistbågarna — och låt oss dricka en skål för det mystiska U —

— Sedan lägga vi upp planer för vårt an-

grep på fältet — försiktighet, Atterlöf, försiktighet.

— Jag undrar, tillade han, vad han Assar Wern skall gripa till. Att U betyder uran tänker han icke på — han är för litet vetenskapsman, ser du, Atterlöf. Visserligen har han i sin ungdom sysslat litet med elektricitet, men det var länge sedan. Du, Atterlöf, jag tycker mig se deras snopna ansikten, när jag tager gruvan —

— Jag är alls inte så säker, svarade Atterlöf. Assar Wern är ett namn med klang och jag tror icke, att han hittills missat en enda gåta.

— Låt vara, men nu äro vi redan på stället, och innan han får reda på detta u:s betydelse hava vi immutat gruvan — och då. — I kväll våga vi väl ett första försök, eller hur?

— Gärna det. Vi slå upp vårt läger. —

— Bestående av en risikoja —

— Just det — och alldeles utanför skogens rämärken — då äro vi på terra neutralis —

— Ha, ha!

— Och nu raskt till verket, Zimmer.

— Ja, marsch framåt — millionen vinkar under de höga trädens kronor. —

— Halt!

— Vad nu!

— Jag kommer att tänka på en sak.

St.-T:s följet. : *Det mystiska U.*

— Alltid ett framsteg.

— Tack!

— Nå, vad gäller det? Invändningar?

— Bevars väl. Nej, jag funderade på en sak. Jag är så litet bevandrad i bergssaker. Du säger, att vi skola "taga" den där uran- eller radiumgruvan, som tillhör Björn Irving. Hur fanken skola vi kunna taga den, om Björn har ärft skogen av gamle Gideon Irving? Då ärver han väl det som ligger under marken också, och inte bara själva skogen? Men du är så säker i din sak, så att du har väl ett eller annat kryphål, eller hur?

— Kryphål — hut, Atterlöf! Nej du. Men vi har en lag ser du, som skiljer mellan det, som är över dagsytan och under densamma, precis som i sagan om hin håle och skomakaren, den där historien om hur skomakaren skulle få allt som växte över jorden och den onde allt under. Skomakaren planterade gräs och örter, rabarber och blomkål. —

— Javisst och nästa år, då f-n ville revanchera sig genom att vända på saken, satte skomakaren rovor och gröt — jasad — gröten hörde visst till en annan historia. —

— Ja, den gjorde nog det, Atterlöf. Apro på gröt — så är jag hungrig, för resten — men låt oss ej avvika från ämnet, Atterlöf. Det var om gruvlagen, ja. Ser du, det gör intet vem som äger jorden och "vad däruppå är" — finnaren av malmen under densamma ingår

med anhållan att få exploatera denna malm och så är det klart — jordägaren får lyfta på foten — eller gå med på saken — du begriper.

— Mycket bra — men gamle Irving har väl mutat — är det inte så det heter?

— Jo. Men jag undersökte den saken innan vi reste och det visar sig — kan du tänka dig — att han har försummat det, Atterlöf! Han har försummat att muta, den fårskallen.

Atterlöf såg upp — förvånad.

— Detta var högst besynnerligt, sade han.

— Ja, men absolut sanning.

— Märkvärdigt!

— Bah! Hur klok en människa än är, och hur vist hon beräknar, blir det alltid en eller annan punkt bortglömd. Gamle Gideon har glömt mutningen — det var hans svaga punkt. Jag har löst mysteriet — alltså ä: jag närmast till att skörda frukterna. Eller hur, Atterlöf?

NIONDE KAPITLET.

Den dödes borg.

Gideon Irvings villa hade ett underbart vackert läge.

Byggt i gammal fäbodstil av mörka stolar, försedd med fönster med smårutor och ett svagt sluttande tak på vilket grästory grott sedan decennier, måste man nästan anstränga ögat för att skönja den mellan de resliga furustammarna.

Men väl däruppe — villan låg på en liten kulle — öppnade sig från densamma en egenartad utsikt. Om skön eller icke — därom få de kompetenta strida — egendomlig och i viss mån betagande var den i alla fall.

Villan hade byggts i en enda våning; den var mycket lång och smal, sådan som man ännu ser hos gamla herrgårdar från flydda tider. Dess längdriktning var parallell med åsen, under vilken den väldiga skogen låg, och alldenstund Norrbyskogen följde åsen, strackte sig den långa, smala villan just efter skogens längd, eller med få ord — den hade sin stora utsträckning i väster — öster.

Det underbara i villans läge var, att eh-

ru den låg inbäddad mellan jätteträd, som föreföllo, som voro de direkt uppstånda ur en fordomtima stenkolsskog, som nu åter fått liv, så kunde man dock från villans östra och västra flygfönster se helt bort till det höga planket, som kilometervis från villan avskiljde skogen från utanvärlden.

Detta tycktes vara en naturens nyck. Men blott vid påseendet. En var reflekterande ande måste anställa den betraktelsen, att om naturen någon gång tillät sig att hava nycker, så hade den dock aldrig snörräta sådana; och här var det en fullkomligt snörrät insjunkning av trädens grönska och storlek som tedde sig för betraktarens ögon. Och genom denna grönskande dal av furukronor, rak som en linjal, såg man det höga planket på grund av villans något upphöjda läge. Det såg ut, som hade skogen just efter dessa bägge linjer — en åt öster och en åt väster från villans bägge flyglar — plötsligt stått i knut och upphört att växa — eller som hade en hämmande hand lagt sig över de träd, som växte efter dessa två snörräta linjer.

Assar Wern såg den underliga synen. Han betraktade den noga och drog av den sina egna slutsatser, dem han ej meddelade till Björn Irving. För honom såg nämligen dalens tvärsnitt fullständigt ut som bokstaven U.

De jättehöga träden å ömse sidor bildade

de bägge staplarna på stora U och den mjuka, gungande bottnen bestående av normalt växta barrträds yviga kronor blev för honom svängen mellan de bägge staplarna.

Men, hade Björn Irving i sin karaktär det draget, att önska sig en åsikt a priori, så ägde Assar Wern det motsatta i högsta potens. För honom var det absolut förkastligt, att gå till en saks uppklarande med en förutfattad mening och hur tydligt än det mystiska U stod tecknat där, rätt genom skogen, avhöll han sig från varje idéassociation.

Dock, efter sedan den gamla trädgårdsmästarfrun, som representerade villans kvinnliga element, anvisat dem rum och påvisat villans samtliga bekvämligheter samt icke underlåtit att framsucka ett saligt minne av gamle Gideon, sade detektiven, i det han och Björn Irving just sågo ut genom det östra fönstret:

— Följ mig ett slag ut i det fria, herr Irving.

De vandrade ut genom huvudporten, veko av till vänster och följde hela den oändliga, räta huslängan till dess östra gavel.

Från denna gick detektiven rätt fram mot öster, följd av skogens arvtagare.

Nu kunde han endast på ljusningen mellan trädkronorna skönja "trädens dal" och ledd av denna fann han snart dess botten.

Vad han ville övertyga sig om var detta: Utvisade dalen, att några av träden voro

särskilt borthuggna för att bereda plats för en vidsträckt utsikt rätt genom skogen?

Nej: några sådana märken funnos ej.

Heller icke kunde man varsna, att träd-
dalen uppstått på så sätt, att träden efter den
snörräta linjen hämmats i sin utveckling. De
stodo tvärt emot smidiga och sällsynt raka och
voro ej det ringaste förkrympta. De voro en-
dast normala, medan de på sidorna hade detta
jättelika utseende.

— Det är bra, sade Assar Wern, låtom oss
återvända.

TIONDE KAPITLET.

En granskning.

— Vad menar ni? frågade Björn Irving.

— Med att återvända?

— Nej, med det ni sade: det är bra!

— A — jag menade just ingenting. Jag
tyckte, det var så intressant att se, att dessa
besynnerliga, grönskande trädkronedalar ej
äro människors verk utan naturens och nu,
om ni vill, skola vi punkt för punkt gå igenom
er onkels manuskript — eller — intet arbete
utan liv — låt oss först intaga något föda —
men sedan —

— Jag kände en misstänkt lukt av fårstek, då vi gingo ut, sade Björn Irving, om ej min näsa bedrager mig, torde gumman Bergström just nu som bäst försöka att visa sina insikter i vildmarkens gastronomi — om den klickar ha vi ju nog att hjälpa upp den med.

Maten var emellertid alldeles förträfflig och tillagningen visade, att Gideon Irving alls icke hade varit någon kostföraktare — gumman Bergström, trädgårdsmästarens trogna hustru, hade i hela trettio års tid haft "gamle Irvings mage i sina händer" som hon, antagligen för att pigga upp sina gästers aptit, omtalade vid fårsteken, till vilken Björn Irving framletat pickles och fransk senap.

Vid kaffet och cigarrerna inne i jaktrummet bad detektiven sin klient att framtaga akterna och bägge genomgingo nu det besynnerliga manuskriptet "Skogens hemlighet" samt papperet, som anträffats i det första kuvertet.

Assar Wern utplockade några bestämda punkter. Dessa noterade han på ett särskilt block papper.

— Är natten riktigt tyst och örat skärpt kan man lägga det till de hemlighetsfulla stammarna och höra det mystiska, som givit skogen dess förtrollande egenart, reciterade han och tillade:

— Nu är frågan den, om detta endast är ett poetiskt talesätt eller menat direkt. Det uppstår då en ny fråga: Vad menar gamle Irving med ett "skärpt" öra? Är det endast så att förstå, att örat, genom att länge hava varit i vila, med tystnaden rundt omkring sig, helt naturligt blir mera sensibelt för de minsta ljud liksom ögat för ljus eller menar han, att det bör utrustas med en mikrofon liksom ögat skärpes medelst en kikare? Nå, låt oss gå vidare

Ett stycke längre ned fann Assar Wern följande passus:

— Tro ej, att hemligheten är svår att lösa; att den, som löser den måste besitta evanlig bildning eller sådant; den är så enkel, att den begripes av ett barn och så lättfattlig, att den kunde ha nedlagts i skogen redan före Kristi födelse av män som levde då.

— Godt, fortsatte detektivens, vi kunna tryggt gå ut ifrån, att er onkel ej menat mikrofon för örats skärpning, ty sådana funnos ej vid tiden för Kristi födelse. Återstår således att sluta sig till, vad han menat med detta lysnande med örat tryckt emot stamman. Skola vi, för ro skull, gå ut i skogen ett slag i natt och direkt lyssna?

St-T:s följet. : *Det mystiska III.*

— På stammarna!

— Ja.

Men örata skärpaing

Vi få under ett par timmars tid hålla oss fullständigt tysta.

— Låt gå, sade Björn Irving, ehuru jag inte tror mycket på saken.

— Jag för min del varken tror eller inte tror något, genmålde detektiven och log ett besynnerligt leende. Men låt oss nu fortsätta. Se här:

— Det finnes något i världen, något, som just nu i våra dagar håller på att dö ut och försvinna från jordens yta. Norrbyskogens hemlighet skall förhindra detta och skapa en ny tid och för alltid binda en Irvings namn vid saken.

— Skogens hemlighet tyckes sammanhänga med något som är i begrepp att dö ut — nå, det kan vara mycket det, sade Assar Worn begrundande. I fall det inte rent av är en kortsynthet av en onkel.

— Tror ni?

— Jag tror aldrig något. Jag supponerar i bland saker och ting. —

— Hemligheten, som susar i dess kronor och döljes i trädens meterhåga stammar, läste

Han vidare. Besynnerligt, vad dessa stammars gång på gång beröras, anmärkte han.

— Ja, och så bokstaven u.

— Jo — här hava vi det:

— Förklaringen sammanhängger med en bokstav i alfabetet — hur och på vilket sätt nämner jag dock ej. Det är bokstaven u. — — — — Björn Irving skall tydligt hava motiverat, på vilket sätt denna bokstav ingripes i hemligheten. —

— Ni trodde er ju ha kommit ett uppslag på spåren, herr Irving?

— Ja, svarade den andre, jag antog ett ögonblick, att min farbror lyckats lösa gåtan: sambandet mellan ande och materia — på vilket sätt viste jag dock ej. Ty just tron på detta är i utdöende och i skrivelsens första del talas om andes välde över matrien. Och ordet urim, ljus, uppenbarelse —

— Fann ni på det själv?

— Nej, kemisten Zimmer.

— Ah a. Han, som skrev det där brevet, sått ni icke borde anlita mig?

— Just han.

Detektiven lät sin haka vila i handen och såg rätt framför sig.

— Besynnerligt, sade han. Denne Zimmer vet mera än vi ana — eller tror sig i alla

fall veta. Och att han med full avsikt och beräkning ledde er på villospår, är alldeles obekant. Men vad vet han? Vad vet han för en enkel och simpel sak, som "ett barn begriper" och "så lättfattlig att den kunde ha nedlagts i skogen — observera: nedlagts i skogen — redan före Kristi födelse!" Detta övergår min horisont. Minns ni, vad som speciellt intresserade honom av det, ni berättade!

— Ja, mycket väl! Det var just bokstaven u, som väckte hans intresse. Då han hörde den uttalas, klack det till i honom.

— Godt — en kemist rycker till vid bokstaven u — således mycket antagligt, att u är ett kemiskt tecken —

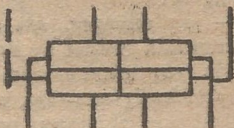
— Ja — kanske det —

— Tämmligen säkert — låt oss i alla fall göra det antagandet — U betyder uran, så mycket kemi känner jag åtminstone till. Vi vilja undersöka i biblioteket, om någon kemisk uppslagsbok finnes.

De lyckades i det närbelägna biblioteket verkligen finna ett litet kemiskt handlexikon och Assar Wern läste:

— Uran, ett av Klaproth 1789 upptäckt, metalliskt grundämne — halt, det är nog — herr Zimmer har skjutit förbi målet — ett grundämne, som upptäcktes år 1789 kan icke varit bekant redan före Kristi födelse — och

dessutom — låt oss nu se ert kuvert nr 1. Den
där besynnerliga figuren,

(han tecknade den på blocket) vad har den att
göra med aran —

— Nej, och heller intet med urim —

— Nej, icke det heller. Men vad betyder
den då?

— Min tanke är, att den föreställer ett li-
tet hus med ett stort fönster; det sade jag
sedan till advokaten.

Assar Wern skakade på huvudet.

— Å, nej, sade han, så lätt är det nog
ändå icke. Och varför skulle testator hava
glomt de bägge horisontala linjerna — takåsen
och jorden? Och vad är det för små, egendom-
liga fyrkanter, en på var sida om det stora
fönstret? Nej, det går alls icke. Å — nej —
vi få nog gripa saken an på ett praktiskt sätt
— jag skulle föreslå er, att vi nu medan det
ännu är dager och ljusst var på sitt håll an-
ställa undersökningar. Min teori för dessa är
mycket enkel: jag ämnar att utforaka allt
möjligt om gamle Irvings liv av trädgårdmä-
staren och portvakten. Er skulle jag föreslå,

att under tiden ensam genomvandrade skogen —
vågar ni!

— Naturligtvis!

— Godt — jag antager, att detta är ett
bra sätt att använda resten av dagen på. Till
natten ha vi ju vår gemensamma promenad
med det där mystiska lyssnandet, ni vet. Lägg
märke till, vad ni ser i skogen; notera er allt,
som är olika i denna skog mot i en annan van-
lig och framför allt kom i håg, att ni ej för-
villar er och går vilse. Ni såg ju de där tven-
ne besynnerliga dalarna bland trädkronorna. I
dem stå normala träd. Skulle ni gå vilse, så
håll er till dem. De föra ju rakt på villan
bägge två.

Med dessa ord vinkade detektiven farväl,
tog sin hatt och försvann nedåt porten, an-
tagligen för att sätta sin plan i verket, att loo-
ka portvakten att blotta ett eller annat hem-
lighetsfullt ur gamle Gideon Irvings liv.

ELVTE KAPITLET.

Det lilla huset.

Björn Irving vandrade på måfå fram ge-
nom den djupa skogen. Utan att tänka närma-
se på saken, ställde han sina steg åt det håll,

varerf åsen, som på ena sidan begränsade skogen, var belägen.

Marken under de underbara träden var fuktig och mörk, och ehuru den blå himlen var synlig högt uppe mellan de väldiga kronorna föll endast ringa ljus till jorden.

Ofrivilligt kom Björn Irving att tänka på en episod från sin barndom. Den gav sig själv, alldeles oreflekterat, när han betraktade de skyhöga furorna och i tanken jämförde dem med andra skogars träd, och han mindes hur en gång i barnåren en — blyertspenna ingav honom en liknande respekt som dessa jätteträd.

Men så var det också en oerhörd blyertspenna. Den var rödmålad och en halv meter lång och användes av hans spellärlarinna icke till att skriva noter med eller ens till att göra streck för hans försummade spellektioner, ty pennan hade aldrig varit formerad — utan helt enkelt som ett slaga käpp, varmed damon trakterade hans fingerknogar, när han räknade galet. Han mindes så väl:

— En och två och — klatsch och tre och — klatsch — och —

Då hade han hamrat vildt och obändigt på pianot och sagt till sina föräldrar att läxorna togo allt för mycket tid — han hann icke spela. Så slapp han det obehaget — men den stora, röda blyertspennan förföljde honom alltjämt — och här dök den änyo upp —

voro vanliga tallar lika som vanliga blyertspennor så voro dessa träd som lärarinnans röda vidunder.

Han var så upptagen av detta barndomsminne, att han ej märkte, att han rent mekaniskt slagit in på en stig, som smög fram mellan de resliga stammarna. —

Plötsligt upptäckte han det, men tänkte strax, att fanns det en gång en stig, så måste den väl föra någonstades, och fortsatte vidare.

Han följde gångstigen ännu ett stycke, tills han med ens blev stående stilla, utan att kunna taga ett steg vidare —

Allt blodet störtade till hans hjärta — han kände det —

Ty framför honom, endast några steg borta, låg ett litet hus med ett enda, stort fönster —

Det var teckningen i onkelns första kuvert — det fanns intet tvivel om den saken — där stod huset med sitt stora tak — ett avlångt fönster på väggen och där, ahuru betydligt större än på ritningen, ett par fönsterluckor, en på var sida om det avlånga fönstret — tydligtvis just den ledtråd, som farbrodern menat — men vad hade u att göra med detta! Det var honom en fullständig gåta.

Han blev så häpen över synen, att hans fötter liksom bundos vid marken, han förmådde ej röra sig ur fläcken.

Medan han stod där trängde svaga toner

av en kvinnlig stämman ut till honom; de kommo från det lilla huset, vilket han nu antog var gaveln till skogvaktarbostället, och rösten måste tillhöra skogvaktarens dotter — — en egendomlig, halvt klagande, halvt småktande melodi strömmaed fram mellan stammarna, och betagen kunde Irving urskilja orden:

Så sällsamt en fågel i nordanskog
Ropar sitt dystra uhu,
Det varslar en själ som hemåt drog,
Skogarnas dystra uhu.

Sänker sig natten i svartaste dok
Ropar den dystert uhu —
Alla veta, att fågeln är klok
Skogarnas dystra uhu.

Där människans öga skådar ej mer
Ropar den dystert uhu,
Ty ugglan märker, vad ingen ser,
Skogarnas dystra uhu —

Själ på sin färd utav ingen är sedd,
Blott utav skogens uhu,
Varnar med ropet — håll dig beredd
Skogarnas mystiska u.

I alla fall tyckte Björn Irving, att refrängens sista ord förvandlats till "mystiska St. T:s följet.: *Det mystiska U.*"

u" ehuru det antagliga är att det, liksom förr, endast var "dystra uhu".

Sången slutade och Björn Irving trädde fram till det lilla husets stora, låga fönster. Han kunde, helt naturligt, för resten, ej avhålla sig från att se in genom dess ruta.

Därinne, omgjuten av ett varmt sken av kvällssolen, vilken här, på ett enda ställe i hela skogen, tycktes kunna bana sig väg ned genom de tätta kronorna, satt en underbart vacker ung flicka — sångerskan.

Björn Irving gjorde en hastig beräkning av hennes yttre skönhet, och denna hans kalkyl resulterade i följande omdöme:

— Vad tusan har hon här att göra, midt uppe i den platta, moderna tiden? Hon hör ju absolut till framfarna, poesifyllda dagar.

Han förstod, vad nutidsmänniskan kommer att svara, när han i extas skulle beskriva varelsens rosenmun, med läppar av korall:

— Karmosin!

Eller hennes gyllne hår, som liknade solskenet på sommarböljorna:

— Färgat.

Eller hennes rad av pärlor i den härligt formade munnen:

— Insatta!

Eller hennes ögon — nej, hit finge det gå — icke ett steg längre — hennes ögon voro gudomliga, blåa med långa mörka ögonfrans-

sar — mörka, trots det guldgula håret och den ljusa, genomskinliga hyn.

Flickan tycktes vara omkring tjugu år, och under det Björn Irving genom rutan allt framgent betraktade henne, vände hon sina ögon mot det håll, där fönstret satt.

Deras blickar möttes, och den sekund som de smälte i varandra blev för Irving en hel upplevelse.

Något öppet, blått, liknande han visste ej vad — men varför skall något vackert alltid behöva likna något — skådade in i hans ögon, och han kände hur ett eller annat av hans själs slets bort medan någon annan del av densamma fylldes med en förnimmelse han ej känt förut.

Oemotståndligt drogs han bort från fönstret rundt huset till dess dörr.

Han öppnade den och inträdde.

TOLVTE KAPITLET.

Skogsflickan.

— Jag är Björn Irving; och ni — vem är ni, om vars existens min farbror ej sagt mig ett ord?

— Unda Svärd, dotter till er farbrores skog-

vaktare, svarade flickan. Välkommen till Norrby.

Hon räckte honom handen.

Han tog den.

— Tack, sade han. Ni sjunger vackert. Både orden och melodin voro nya för mig.

— Ja, de äro nog också nya.

— Menar ni, att ni både diktat och komponerat?

— Javisst.

— Och det har skogen lärt er?

— Ja, denna underbara skog.

— Men det var en sorglig visa ni sjöng — det var om död och varsel och om ugglornas skri.

Hon nickade.

— Kan ni ingen gladare? frågade han, i det han lade märke till, att intet i hennes färgning var mera fulländat än den hand hon stödde mot en av stolarnas höga karm.

— Jo, det beror alldeles på stämningarna. Ibland kan jag sjunga glada visor. Det är när sinnet är lugnt och skogen tiger — men det är sällan.

— Tiger skogen nu

— Nu? Nej, aldrig om våren, **aldrig**, om sommaren, aldrig om hösten. Men när vintern kommer går skogen till vila — under dess vita täcke blir allt till en stilla ro.

— Det är väl det vanliga,

— Det vanliga!

Flickan såg upp.

— Nej, det är det visst icke. Jag har sett andra skogar än Norrbyskogen. Jag har lustvandrat i dem om våren och lyssnat till deras underliga liv. Men det var blekt och svagt emot Norrbyskogens. Jag har gått i andra skogar om vintern. Där var det oro än, ehuru mindre, nästan tyst. Men i Norrbyskogen är tystnaden svart om vintern —

— Svart?

— Ja, den är fullständig. Då vilar skogen, och då känner jag mig glad och lätt till sinnes.

— I den stora tystnaden?

— Ja.

— Men vinterstomar rasa väl även här och vinden susar väl också i denna skog.

— Ja, det slags liv finnes det ju alltid, svarade flickan, det var inte det, jag menade, jag trodde, att ni förstod.

Han skakade på huvudet.

— Jag hör, sade han, att ni talar underliga, underliga ord — om tystnad som icke är tyst och om ljud, som intet mänskligt öra kan uppfatta —

— Har ni då aldrig hört livet?

— Nej — aldrig det tystas liv.

— Å — det är ju det, som just är värdt att höra — att lyssna till. Och det är detta, som är så koncentrerat i Norrbyskogen — om sommar, vår och höst finnes det ett liv i det

tysta i Norrbyskogen som i ingen annan skog -- och om vintern en tystnad, som aldrig annars, där livet lever. För mig är det, som bure just Norrbyskogen på en otydd hemlighet.

Björn Irving betraktade flickan allt mera uppmärksamt.

— Man tycker, sade han, att om det är, som ni säger, skulle vintern, som är så tyst här, verka nedstämmande på er.

— Kanske — men faktum är, att det omvända äger rum. Och dock — det är helt naturligt att förklara.

— Verkligen?

— Jag tror det. Ser ni, jag är född här i denna skog, här i detta hus, och jag är en del av skogen. Er farbror lät mig få en omsorgsfull uppfostran — min mor dog, när jag var ett par år gammal. Men till trots för min franska skola och min engelska pension drogs jag alltid åter till skogen — just denna mystiska skog, som jag älskar. Och nu skall jag förklara er hur sinnet kan vara lugnt om vintern och fyllt av oro de andra årstiderna i Norrbyskogen.

Hon slog sig ned och bjöd honom med en gest att sätta sig.

— För mig är organismen en flod, började flickan. En flod av atomer, som komma och gå, alltid växlande, aldrig lika. En människa är en ständigt flytande flod. Hennes själ

kommenderar atomernas begränsning och det synliga flödet blir människans kropp —

— Men detta är en sofism!

— Visst icke, herr Irving. Ni talar om Nilen, Rhen och Ganges. Det diktas hymner till dessa floder; man anser, att Nilen alltid är Nilen, Rhen beständigt Rehn och att Ganges aldrig varit annat än Ganges. Och dock! Nilen är en samling av vattendroppar alltid skiftande, aldrig lika. Alltid komma nya droppar, nya tillflöden strömmande i den evigt gamla fåran, som bestämmas av de yttre omständigheterna — flodens stränder. Och de droppar av vatten, som ilade i floden gjuta sitt flöde i havet. Ser ni det! Nilen är alltid Nilen och dock är Nilen icke en sekund Nilen.

— Ni är lärd!

— Nej, endast tänkande, svarade flickan. På liknande sätt som med floderna är det med den levande människan. Ämnena i kroppen omsättas till beständigt nya. De gamla föreningarna sönderdelas omärkligt sakta och ersättas av nya och det enda eviga, oföränderliga är liksom hos Nilen formen. Men de krafter, som hålla formen någorlunda lika genom tiden, äro själens, och de svara till flodens stränder. Och på samma sätt är det med skogens träd. Se på den stora huvudfloden, som är stammen, och på bifloderna, grenarna samt kvistens bäckar och barrrens rännilar! Ser ni icke likheten?

— Ni har fantasi!

— Ja, men en begränsad och lovlig sådan.

— Må vara — men ni skulle förklara för mig detta besynnerliga, att skogen gör ert sinne lugnt och glädt under vintern — oroligt om sommaren.

— Ja — sådan är Norrbyskogen — men bara den, av alla skogar jag sett. Om sommaren äro dess träd rivande, brusande strömmar av en otämd kraft. Vad — det vet jag icke — av det hemlighetsfulla livet, antagar jag. Men vad är det som ger en flod dess inebörd, dess värde och inre mening? Jo, att den skänker liv åt sina omgivningar, att den genom sitt vatten bringar liv i annars förortkade trakter. Men flodens rörelse, dess ständigt nedåt ilande snirklar, bubblor och virvlar hindra åskådaren att se denna flodens omgivande natur i en spegلبild på flodens yta. Men inträffar det ett ögonblick ett hinder för flodens lopp och dämmes den av något, stiger vattnet, det blir lugnt och djupt, och spegeln, som visar flodens själ — dess sammanhållande stränder — framträder.

— Ni har en ovanlig logik.

— Ovanlig för en kvinna, menar ni?

— Ja.

— Kvinnan är alls ej så ologisk, som ni män antaga. Men hennes logik är en annan än mannens. Hans logik är en förnuftslogik — kvinnans en känslans logik. Sedan berö

allt på vilket som är högst — förnuft eller känsla. — Men, låt oss återvända till floden. Somn ens starka, brusande liv i Norrbyskogens stammar verkar på mig nervöst, oroligt. Men om vintern avstannar detta liv totalt. Floden har fått sin spegel. I den framträder allt skärt och ljuvt. Hela den omgivande naturen står klar och skarpt tecknad på dess yta. Och naturen, sådan den är, gör mitt sinne glädt och gjuter en oanad frid över hela min varelse. Och nu torde ni förstå, varför jag är glad om vintern?

TRETTONDE KAPITLET.

Allierade.

Underbart gripen av den sällsamma flickans egendomliga ord satt Björn Irving en lång stund tyst. Han njöt av att betrakta denna sällsynta kombination av förfining och kultur med en blindt hängiven kärlek till naturen och dess under.

Det slog honom, att även hon anade en hemlighet med skogen och till slut sade han:

— Vet ni, varför jag kommit?

St.-T:s Förlag: Det mystiska U.

— För att taga Norrbyskogen i arv, med allt vad däruti är.

— Allt!?

— Javisst.

Unda Svärd var icke kokett. Och hon märkte ej ordens tvetydighet — men hon såg en egendomlig, glödande blick i Björn Irvings ögon — då hon kom att tänka på det oförsiktiga i sitt yttrande.

En varm våg sköt upp i hennes vackra ansikte.

Han missförstod ej hennes rodnad, utan kom henne till hjälp i det han sade:

— Ni anar det? Ni förstår, att det är icke bara skogen det gäller, utan även den hemligheten, som ligger förborgad i densamma?

— Nej, svarade hon, det visste jag icke. Det måste ni berätta mig.

Björn Irving omtalade allt för henne, och flickan följde mycket intresserad hans framställning.

— Och är det icke egendomligt, sade han, att min vän och jag förts till samma tanke som er.

— Om vad?

— Att skärpa vårt öra och i natt lyssna till något underbart vid trädstammarna.

— Jo, det är underligt.

I detta ögonblick stod kombinationen med bokstaven n och det lilla huset med dess stora fönster tydligt fram för hans inre blick. Hon

— sångerskan i huset — hette ju Unda — vad kunde onkeln ha menat — var det genom hennes hjälp han skulle komma att lösa skogens gåta — även hon anade en hemlighet — och han anförtrodde henne allt.

Han omtalade den besynnerliga ritningen i det första kuvertet, onkelns antydning om det mystiska u och hur han känt sig underligt stämd då hennes sång trängt ut till honom — en sång, vari just ugglans "u" varit huvudmotivet. Hur hon själv hade ett namn, som började med denna oförklarliga bokstav; och han besvor henne till slut att säga honom allt om den hemlighet hon kände. Han var övertygad om, att han var på rätt väg och att det just var genom henne, han slutligen skulle nå fram till en klarhet.

Hon hörde på honom i tysthet och med en drömmande blick i de underbart klara ögonen; det var, som sökte hon att kvarhålla ett eller annat minne, som hastigt skymtade fram för henne och så åter försvann.

— Jag kan aldrig tro, sade hon till slut, att er farbror har menat detta. Emellertid, vi kunna ju antaga det —

— Och ni vill hjälpa mig, icke sant?

— Jo, naturligtvis, mer än gärna — om jag endast visste, hur jag skulle kunna det.

— Säg mig då till att börja med, bad han, vad är det där besynnerliga ni hör i skogen?

Flickan såg på honom med en underlig blick.

— Ack nej, svarade hon, det kan ej alls beskrivas — det måste ni själv höra — eller lära ert öra till.

— Men tala dock om vad det liknar.

— Det liknar ingenting i världen.

— Men ungefär, envisades han. Ni här väl hört ljud som på ett ungefär likna detta egendomliga.

— Ja, svarade hon eftersinnande, ljudet jag hör, när alla hörbara ljud äro döda, har en viss likhet med den spröda ton som framkommer, när man kastar en sten utefter nattgammal is på en insjö. Har ni hört det? Det är där besynnerliga, fina ljudet?

— Ja, svarade han. Det minnes jag från barndomen. Och detta ljud — var hör ni det?

— Inne i de jättelika stammarna.

— I träden?

— Ja — i alla fall förefaller det så.

Hemligheten spann sig allt tätare, föreföll det Björn Irving. Han förstod intet av allt detta underbara.

— Och förutom detta — kan ni ej erinra er något oförklarligt, hemlighetsfullt?

Åter blevo Undas ögon tankfulla, och uttrycket som tydde på att hon sökte fånga ett minne, som kom och gick, återvände.

— Min onkel? Var hans liv aldrig upbrutet av några exceptionella händelser?

— Aldrig.

— Hur tillbragte han sin dag?

— Han älskade skogen som vore vart träd ett levande väsen och hans eget kött och blod. Han kunde ströva omkring under timmar i skogen, och ingen visste, var han då uppehöll sig. Dessutom läste han mycket.

— Vad läste han?

— Spiritistiska och teosofiska skrifter.

— Aha — här på denna ensamma plats —
hä —

Åter steg hans första aning upp hos Björn Irving, att skogens hemlighet utgjordes av något immateriellt, något andligt —

— Och han var aldrig rädd?

Denna hans fråga tycktes ändtligen utlösa det minne, som hela tiden skymtat för Undas undermedvetande.

Hon såg upp och hennes blickar mötte hans.

— Ändtligen, sade hon. Nu minns jag —
er farbror hade en förskräckelse — han var
paniskt rädd för källor i skogen.

FJORTONDE KAPITLET.

Skogskällornas mystik.

Björn Irving ryckte till, gripen av en ohygglig stämning.

— Vattuskräck! framstötte han. Min onkel led av vattuskräck?

Han kände kalla kårar löpa utefter sin rygg och märkte hur hans hud blev knottrig av den obehagliga känsla, som fattat honom. Allt blod vek från hans ansikte och flickan utbrast:

— Vad ni är blek! Vad fattas er?

— Det går strax över, svarade han. Berätta vad ni vet!

— Vattuskräck, menade Unda, kan man väl ej kalla det. Det är ju en direkt sjukdom och yttrar sig helt annorlunda. Men en förtvivlad förskräckelse för källor hade i alla fall er farbror.

— Berätta! sade Björn Irving hest.

— Första gången det hände, är nu tio år sedan. —

— Ni var då?

— Tio år gammal. Jag hade varit ute i skogen och lekt med en gammal docka, som var min käraste leksak. Och denna dag hade jag

uppfunnit en ny lek — jag påträffade en källa, jag aldrig förr sett och klädde av dockan och lät henne bada. Men jag glömde att kroppen var fylld av sågspån, överklädd av tyg och den sög i sig vatten, så att den blev fullständigt genomvåt. Jag klädde mellertid på den fuktiga kroppen dess kläder och gick hem. Här hemma kom far — jag vet ej på vilket sätt — att flytta på dockan och upptäckte en stor, våt fläck under henne.

— Vad är detta för griseri? frågade far.

— Jag har badat henne, svarade jag.

— Att du skall söla med tvättvattnet, sade far förebrående.

— Visst inte far, utbrast jag jublande, hon har badat i en ny källa i skogen.

— Jag trodde, att far skulle bli glad, fortsatte Unda, men han blev alldeles vild. Han grep mig om handleden och skrek:

— En ny källa! Var, flicka, var? Fort, visa mig platsen! Om Irving får se den, får han slag.

— Jag kommer i håg, att jag blev rädd och att jag grät.

— Min far sprang in i ett närgränsande rum och kom strax ut igen, döljande något under rocken. — —

— Vad då? undrade Björn Irving.

— Det såg jag ej och har icke en aning om, vad det kunde vara. Så tog han mig i ~~handen~~ och befalld mig att visa sig stället *

skogen, där källan fanns. Vi gingo — men aldrig skall jag glömma den häpnad som grep mig, då vi kommo fram till den plats, varest källan för ett par timmar sedan porlat så friskt och klart — — — —

— Min onkel var där? gissade Irving.

— Nej — men källan var försvunnen.

— Ni hade gått fel!

— Visst inte! En av dockans skor, som jag först nu märkte, att jag glömt kvar vid badningen, låg ännu på stället och där, varest källan förr var, visade sig nu endast en liten fördjupning och i densamma blott en obetydlig mängd vatten, högst så mycket som ett par tekoppar.

— Underbart — och er far? Han påstod väl, att ni misstagit er!

— Nej.

— Men han blev väl lugn, när han såg att källan upphört?

— Nej — icke heller det. Han bad mig gå hem och under ingen omständighet lämna huset.

— Och ni lydde?

— Ja.

— Och er far stannade vid den utsäade källan?

— Ja. Mycket länge. Det blev mörkt, och han kom ej. Det var då jag för första gå-

gen tvangs att vara olydig. Och för enda gången i mitt liv.

— Hur så? Gick ni tillbaka?

— Alldeles.

— Och ni såg?

— Ett flackande ljussken borta i skogen.

Jag blev än räddare, än jag var, då jag lämnade huset och skrek högt. Jag såg hur ljuset rörde sig och kom emot mig. Jag vände mig om för att springa, men mina ben sveko mig, och jag segnade ned på mossan — ljuset närmade sig; det var min far, som bar en lykta.

— Detta var en besynnerlig historia. Och vad gjorde er far vid källan?

— Det har jag aldrig fått reda på. Självsade han intet och jag frågade ej.

— Men besökte ni aldrig källan senare?

— Jo. Då var hålet igenfyllt och överkastat med jord. Och av någon källäder, såg jag aldrig mera ett spår —

— Och varför tror ni, att er far var rädd att min farbror skulle få slag?

— Det vet jag icke.

— Är detta allt?

— Om er farbrors rädsla?

— Ja.

— Nej, jag har sett flera exempel. En kväll kom gamle Irving med andan i halsen bort till oss. —

St.-P:s följet. : *Det mystiska U.*

— Nå.

— Var är far? frågade han mig och jag bad honom vänta, far skulle strax vara tillbaka. Han var orolig och gick fram och åter i rummet och slutligen kom far. — Svärd, sade er farbror, det är en källa. Far ryckte till, försvann ånyo i rummet här bredvid och följde Irving med en lykta.

— Men detta är ju alldeles oförståeligt.

— Ja.

— Och det upprepades ofta?

— Nej, icke ofta. Men det hände flera gånger. Nu har det ej hänt — efter vad jag vet — på flera år, men jag har ju varit så mycket borta hemifrån.

— Egendomligt — men tror ni, att detta har något direkt att göra med den "skogens hemlighet", som min onkel menar?

— Det kan jag naturligtvis alls icke avgöra, svarade den vackra flickan och log. Men nog förefaller det mycket besynnerligt, och jag skulle råda er att omtala det för er vän Assar Wern och låta honom draga sina slutsatser av det.

— Men er far?

— Vad?

— Skulle ej han vilja blotta hemligheten med källorna?

— Jo, det är mycket möjligt. Men på vilket sätt?

Jag frågar honom.

— Det kan ni icke.

— Hur så? Är han bortrest?

— Nej, han är endast på sin vanliga rond i skogen och kommer snart hem.

— Men då?

— Nej, ni kan ej fråga honom. Ni och jag äro ju allierade, eller hur?

— Jovisst.

— Men jag vill ej mista min fars förtroende för den sakens skull. Och det gör jag, om ni blottar, vad jag, under förlitande på eder tystlåtenhet, omtalat för er.

— Men så får jag ju aldrig reda på hemligheten.

— Åjo, det får ni nog. Det är ju intet som hindrar er från att på ett försiktigt sätt lista ur far, vad han vet, endast ni och Assar Wern ej säga, att upplysningarna komma från mig.

Björn Irving stirrade på Unda. Hon föreföll honom så besynnerlig. Detta var ju ej ens ärligt spel.

Flickan såg blicken och sade:

— Ni tycker, att jag är inkonsekvent och kanske är jag det. Men ser ni, far har sina idéer. Bland annat har han mycket gammalmodiga tankar om kvinnan. Och jag är allt, vad han har kvar på jorden sedan gamle Irving gick ur tiden, och han vill se mig bli en kvinna i hans tycke. Hans filosofi kan sammanfattas i en sentens:

Dotterlydnad.

Varje kvinnas högsta prydnad. Ty han säger, att ingen kvinna, som ej är en fullständigt undergiven dotter, kan bli varken en god kustru eller moder.

— Det var då kuriöst.

— Ja, kanske. Men då jag nu är fars allt, får jag taga vara på det. Man skall inte förstöra det enda en person sätter värde på, och då allra minst när denne person är ens köttslige far.

— Nej, ni har rätt, och jag skall ej röja er.

Och Björn Irving avlägsnade sig, då det började skymma, från skogvaktarbostället med tankarna fyllda av denna besynnerliga flicka, för vilken han plötsligt intagits av en hänförd beundran.

Mellan de långa, mörka skuggorna av de tjocka stammarna smög sig hemligheten som en nymf tyckte han, svår att se och omöjlig att fånga.

FEMTONDE KAPITLET.

Nattens tilldragelser.

Ungefär samtidigt kommo Assar Wern och Björn Irving tillbaka från var sitt olika håll till villan.

Detektiven sammanfattade i korta ordalag, vad han lyckats uppsåra, och det passade ej heller till längre utläggningar, då det ej var av någon vikt.

Vare sig det kom av såväl portvaktens som trädgårdsmästarens inbundna naturer eller av en viss försiktighet mot främmande eller helt enkelt därav, att det icke alls fanns någon hemlighet kunde ej Assar Wern avgöra, men allt vad han lyckats få reda på inskränkte sig till, att man meddelat honom, att gamle Irvings liv flutit fram fullkomligt lugnt och utan störande avbrott av något slag och detta passade föga ihop med en person, som faktiskt efterlämnat en hemlighet till eftervärlden.

Det var därför med förtjusning, som detektiven tog del av Björn Irvings meddelanden.

Han behöll emellertid för sig själv, vad han tänkte om gamle Irvings rädsla för skog-

källor, och då Björn frågade honom om hans mening om saken, svarade han endast:

— Jag lägger det ad acta. Vem vet, var till det en gång blir nyttigt.

Det var omöjligt att få honom att yttra sig mera om saken, och Björn Irving lät den, smått förargad, falla.

På detektivens min tyckte han sig dock förstå, att denne slöt sig till långt mera än han ville låta påskina av det egendomliga fallet med onkelns vattuskräck.

Natten föll på och churu det icke var fullständigt mörkt på dessa nordliga breddgrader, bredde sig i alla fall ett intensivt mörker under Norrbyskogens höga, lummiga jätteträd, då de bägge herrarna vid tolvtiden lämnade vilan för att direkt kontrollera den uppmaning till att lyssna till trädstammarnas toner, som dels förefanns i gamle Irvings manuskript, och bestyrkts i hög grad av Unda Svärds besynnerliga utsago.

De voro som ett par tvivlare, vilka gå till en spiritistisk sceance, fyllda av föresatser att ordentligt kritisera och förgöra de under de måtte få se.

De irrade länge omkring mellan de höga stammarna, smygande alldeles ljudlöst fram för att "skärpa" örat och vänja det vid en fullkomlig tystnad.

Natten var ovanligt tyst och gynnande för deras planer; ei ett barr eller löv rörde sig.

och vinden tycktes vara fullständigt av-
sömnad.

Då skar ett långdraget uhu genom stillhe-
ten — det kom så plötsligt och från så nära
håll att bägge, obehagligt berörda, ryckte till
av ugglans chyggliga läte.

Så blev allt åter tyst.

Det låg en stämning av obeskrivlig
hemsighet över den nattliga exkursionen, vil-
ken betydligt förökades därav, att bägge med
avsikt tego.

De hade överenskommit att en av Assar
Wern trenne gånger upprepad handtryckning
skulle vara signalen till lyssnandets början,
och Björn Irving väntade just att detektiven
skulle giva detta tecken, då något inträffade.

Ett svagt ljussken flackade genom den
närmaste delen av skogen.

Irving grep detektiven i armen.

— Se! viskade han.

— Tyst! viskade detektiven tillbaka. Följ
mig. Hitåt.

Vad detta än kunde vara — de fingo ut-
sätta lyssnandet till en annan kväll och nu i
natt följa det mystiska skenet.

Tre gånger flämtade det svaga ljuset.

De sågo ingen ljuskälla; endast ett åter-
sken av något föll mellan stammarna, svagt
och blekt som en bundt av månens strålar.

Så blev allt mörkt som förr.

Sakta och ytterst försiktigt smögo de sig

fram mot det ställe, varifrån ljuset tycktes
hava kommit.

— Halt, viskade Assar Wern.

De höllo stilla, lyssnande.

Ett svags mummel, som av viskande stäm-
mor gick genom skogen.

Så hörde de tassande, smygande steg och
till slut stannade dessa, alldeles intill den
plats där de bägge stodo.

— Här, sade en viskande stämman. Har
du apparaten. Försiktigt.

Rösten föreföll Björn Irving så förunder-
ligt välkänd.

— Ställ upp den här. Här känner jag en
tom och slät plats, hördes ånyo en stäm-
ma tala.

Ett par mörka skuggor skymtades — och
nu visste Irving, vem den viskande var: ke-
misten Zimmer, som rest söder ut.

— Det är Zimmer, viskade han till Assar
Wern.

Denne gav med en handtryckning tillkän-
na, att han hört — men sade intet.

Nu hördes ett lätt prassel, så lät det som
ett par trästycken slagits mot varandra:

— Akta bordsbenen; viskade Zimmer.

— Har ingen fara, svarade den andre.

Efter några ögonblicks dröjsmål yttrade
ånyo den senares stämman:

— Törs du tända, Zimmer?

— Ja, ett ögonblick, Atterlöf. De sova

nog som murmeldjur. Har du allt klart för observation? Är elektroskopet laddat?

— Ja.

Ett kraftigt ljussken föl i plötsligt på en fysikalisk apparat, placerad på ett sammanfallbart bord med tre höga ben och blottade för de bägge åskådarna tvenne ansikten, som med yttersta intresse betraktade en flaskliknande glasklocka i vars inre tvenne gyllne skivor hängde.

Endast ett ögonblick varade synen.

Så släcktes lampan.

— Tycks inte finnas här heller, sade Zimmer. Vete f-n, var han har uranmalmen.

Så tändes lampan med mellanrum tvenne gånger till.

— Intet spår, upprepade Zimmer och hans kamrat svarade:

— Absolut intet. Skola vi gå vidare?

— Javisst.

Just då steg Assar Wern fram bakom furustammen, tände sin ficklampa, riktade den på de bägge vetenskapsmännen och sade:

— I så fall helst till porten. Detta är, som herrarna kanske torde veta, privat mans egen- dom, och om ni ej känna vägen ut ur skogen skall jag och min vän få lov att visa er den.

Assar Wern hade endast sällan förr och Björn Irving aldrig i sitt liv sett tvenne så förbluffade ansikten, som de bägge inkräktarna, då de sågo sig upptäckta.

De kunde ej få fram ett enda ord.

— Var god fäll ihop bordet, herr Atterlöf, sade detektiven.

Amanuensen följde mekaniskt uppmaningen.

— Har ni någon aning om, när uran upptäcktes, herr Zimmer?

— Ja, på 1780-talet.

— Godt och var således okänt vid tiden för Kristi födelse? ...

— Naturligtvis.

— Förträffligt — den "skogens hemlighet", som min vän Björn Irving var nog oförsiktig att nämna för er att den existerade har visserligen något att göra med bokstaven u, men dess beskaffenhet är sådan att en person, levande på Kristi tid skall hava förstått vad detta u betyder. Och då ert uran ej upptäcktes förrän nära 1800 år senare inser ni, att ni kört på fel spår — ni har rest lorr ut, herr Zimmer. Ni borde tydligtvis verkligen hava rest mot söder, som ni uppgav i Stockholm.

— Ni är Assar Wern?

— Har den äran — jag är detektiv — men ni håller på att bli något annat.

— Vad då?

— En skurk, herr Zimmer. Denna väg om jag får be.

SEXTONDE KAPITLET.

Ett opokryfiskt telegram.

Portvakten vid Norrbyskogens oftast slutna port hade anledning, att inom loppet av åtta timmar, räknat från klockan två på natten och till klockan tio nästa morgon få vara med om icke mindre än två mycket ovanliga händelser.

Den första av dessa utgjordes av uranbolaget Zimmer & Atterlöfs sortie och denna väckte en gränslös häpnad hos den gode mannen, som dock borde hava förstått, att ville folk först bana sig väg över det höga planket, så fanns det både stegar och andra medel, som kunde förhjälpa dem till denna fördel.

Det blev emellertid en övergång och bolagets styrelse, medlemmar och aktieägare uppsökte åter sin risikoja i vilken de dryftade papperens svåra fall. Enighet uppnåddes tämligen snart i huvudfrågan: företagets totala upphörande. Styrelsen beviljade sig själv decharge och bågge dess medlem-

mar frånbådo sig på det bestämdaste återval. Den, regelbundet en bolagsstämma åtföljande middagen, uppsköts tills styrelsen återvändt till Stockholm och med orden:

— Nu är det slut på konjaken, Atterlöf, åtföljda av ett par suckar drogo de bägge venskapsmännen filtarna över sina huvuden och somnade.

Assar Wern och hans klient vandrade tillbaka till villan och sutto ännu en stund sampråkande, innan de gingo till vila.

De begrepo Zimmers hela plan, hur han rest med ett tag före deras och måste, trots allt, beundra kemistens handlingssnabbhet.

Björn Irving, som önskade veta detektivens ställning till själva hemligheten gjorde den ena förmodan efter den andra, men Assar Wern avböjde att svara och till slut skildes de åt för att söka nattro.

Irving's sömn stördes av ljuva drömmar om en viss liten stuga med ett stort fönster. Det föreföll honom, att den stugan stod på skyar, som voro alldeles mörkgröna, svävande på en blå himmel. Och långt borta syntes en gyllene port, vars vaktare var S:t Petrus. Den bar en inskription, som lydde: "Utan Undanstenom". Allt var på u. Hemligheten fanns här innanför tyckte han. Han drömde, att han steg in i stugan och midt på dess golv stod hans farbroz. Plötsligt skiljdes golvet tilljet och en klar källa porlade upp. Farbroderit

flydde, men tillropade Björn följande ord:
"Uxor, det är U:s förborgade hemlighet
— tag henne." I det samma inträdde Unda.
Björn räckte henne handen med orden: "Jag
vet lösningen — Uxor." Hon nickade och de
gingo framåt mot den gyllne porten. Här pekade
Björn på flickan sägande: "Uxor — det
är U". St. Petrus log och slog upp dörren.
Det hördes ett lätt prassel och ett skinande
ljus slog emot dem —

Björn Irving vaknade.

Framme vid fönstret stod trädgårdsmästarens fru. Det var rullgardinens ljud Björn hört i sömnen och det klara dagsljuset representerade den skinande härligheten. —

Han ihågkom namnet Uxor — det var allé.

— Herrn, sade madam Bergström, det är en herre som söker herrn.

— Mig? Här?

— Ja.

— Vem är det?

— Den där advokaten, som besökt er farbror ett par gånger.

— Sounder?

— Ja, så var det.

Innan Björn Irving hunnit sansa sig inträdde denne, portvaktens andra och sista överraskning, genom dörren, sköt upp glasögonen i pannan och sade:

— Nä, ni lever!

— Ja visst lever jag, svarade Irving ur

stånd att begripa något. Hur kommer ni!
Varför är ni här, herr advokat?

— Det är en lång historia. Är detektiven vaken?

— Se efter, fru Bergström.

— Strax efter hördes madamens häpna utrop:

— Kors i alla mina dar!

— Vad nu?

— Å, hördes i detsamma detektivens stämma, fru Bergström blev litet häpen över att se mig uppe och helt och hållet insvept tobaksrök, antager jag. Ah — advokat Sounder — god morgon — förlåt herr Irving, men jag tillåter mig att bedja fru Bergström styra om litet kaffe — säkert kan herr Sounder behöva litet varmt efter den långa resan. —

— Tack, sade advokaten.

Därpå vände han sig till Assar Wern, tog fram ett telegram, visade detektiven detsamma och frågade:

— Har ni sändt mig detta, herr Wern?

— Ja? Jag har inte skickat er någonting, svarade den tilltalade och tog emot blanketten.

I högsta förvåning läste han:

— Louis Sounder,

Stockholm.

Livsfara hotar Björn Irving.
Kan endast användas genom er

närvaro. Kom ögonblickligen.
Assar Wern.

— Fräckt! sade detektiven och återlämnade telegrammet.

— Således förfalskat!

— Utan tvivel. Men låtom oss gå in i matsalen. nerr advokat: om ni, herr Irving, vill skynda er med er påklädsel, få vi sakert höra intressanta detaljer av advokaten.

De bägge herrarna lämnade rummet och några minuter senare sällade sig Björn Irving till dem. Fru Bergström bar in rykande kaffe och vid detta berättade advokat Louis Sunder en del upplevelser han haft föregående dag.

SJUTTONDE KAPITLET.

Ett inbrott.

— Som ni minnes, sade advokaten till Björn Irving, sände ni mig, något före ni i förgår afton avreste från Stockholm ett meddelande, att ni beslutat anlita herr Assar Wern, och att ni skulle resa klockan nio samma kväll?

— Ja, mycket riktigt.

— Detta meddelande kom icke mig, utan

min förste man på kontoret i handom. Jag fick först senare besked om saken. Nåväl. Jag kan ej förklara mig saken på annat sätt än att —

— Vilken sak?

— Jaså. Jo, jag förvarar herr Irvings papper i ett särskilt fack med egen nyckel till. Detta fack och intet annat blev, natten efter er avresa alltså i går natt, uppbrutet.

— Och breven stulna? skrek Björn Irving hest.

— Nej. Vilken besynnerlig händelse! Jag hade lust att gå igenom akterna en gång till och tog ut dem ur skåpet och facket, lade dem i min portfölj och hade tagit dem med mig hem —

— Gudskelov. Och ni misstänker?

— Min förste man. Han har fallit för frestelsen — denna hemlighet tyckes vara som en mara — har velat lista ut den, gjorde inbrottet och sedan förfalskade han telegrammet —

— Men motivet?

— Till telegrammet?

— Ja.

— Å — han visste ju, att ni och herr Irving befunno er här. Genom inbrottet i går natt förstod han, att jag flyttat de mystiska kuverten, som gömma Norrbyskogens hemlighet. Vad var då naturligare, än det han narrade mig bort för att i lugn och ro få genomgå mina gömmor. —

— Men då finner han kuverten?

Advokaten slog på sin portfölj.

— Å nej — där lurade han sig. Kuverten finnas här. Allt nog. Telegrammet överlämnades mig — avsändningsorten är Bräcke, som ni ser — och jag reste med första tåg. Det var först på resan hit upp, som jag kom att tänka på min prokurist och jag antager att mina förutsättningar äro alldeles riktiga. Och ni, mina herrar, hur långt ha ni kommit?

Björn Irving ville svara, men Assar Wern kom honom i förköpet och sade, till den förres stora förvåning.

— Tackat vare en del upplysningar, som det lyckats herr Irving att inhämta, har jag i natt nästan löst skogens hemlighet.

— I natt?

— Ja i mitt rum.

— Och vad vet ni?

— Det säger jag icke ännu?

— När?

— Denna dag ensam i skogen, och jag skall i afton lösa problemet, svarade Assar Wern.

Samtalet gled nu in på Zimmers och Atterlöfs tilltag, på gamle Irvings besynnerliga skräck för skogskällor, det lilla huset med det låga fönstret och andra saker, och advokaten sade:

— Denna sak intresserar mig på det hög-
St.-T:s följet. : *Det mystiska U.* 13

sta — kan ni lyckas att reda upp den till i afton, herr Wern, så stannar jag. Jag är lika nyfiken som ni, mina herrar, att få veta vad detta hemlighetsfulla U kan betyda.

— Jag har en aning, svarade detektiven. Men nu måst jag sätta mig i rörelse.

Han beordrade madamen att göra i ordning ett dussin smörgäsar och utrustad med denna matsäck begav han sig ut i den stora växta skogen.

Advokat Sounder och Björn Irving sutto kvar i matsalen, samtalande om det inträffade.

Sounder uttryckte sin gränslösa förvåning över att Zimmer, som ju vore en man med ett bekant namn kunde låna sig till ett så lumpet streck som detta och tillade:

— Det måste finnas någon särskild slags "gruvmoral", vilken gör, att det anses som nästan lofvärdt, att utan vidare tillägna sig andras egendom blott den ligger under jorden. Nå — till all lycka togo ju de bägge gossarna fel.

— Ja, svarade Irving, och plötsligt trädde hans egendomliga dröm fram för hans minne.

— Herr advokat, sade han, jag hade i natt en underlig dröm — om U.

— Verkligen — passar ritningen i första kuvertet till den?

— Utmärkt — den är som avsedd för det. Men — säg mig en sak. Det fanns ett besynnerligt ord med i drömmen. Jag har ju läst

latin och det måste vara ett minne av språket, som dykt upp. Kanske ni kan säga mig, vad ordet *uxor* betyder? Jag kan ej för ögonblicket erinra mig dess betydelse.

ADERTONDE KAPITLET.

Det andra kuvertet.

— *Uxor*, sade advokaten, *uxor* betecknas verkligen i latinska språket helt enkelt med bokstaven *U*. Det är sant. Men dess betydelse kan väl knappast gagna er något. Det betyder nämligen hustru, äkta maka, brud.

Björn Irving sprang upp.

— Vivat, ropade han, jag har löst skogens hemlighet — jag har funnit gätans lösning.

Uxor är det —

— Men, lugna er —

— Omöjligt.

— Men —

— Min farbror har bekostat fröken Unda Svärds uppfostran —

— Ja, det har han.

— Han har sett vilken härlig hustru hon bleve för mig.

Advokaten såg upp.

— Drömde ni detta?

— Ja, det stämmer alldeles med drömmen — uxor var lösningen och min onkel sade i min dröm detta ord, pekande på Unda.

— Men det, som skulle höras i trädens stammar?

— A — det har Unda hört, och när hon blir min maka, lär hon mig det.

— Ja, kanske, svarade advokaten efter-sinnande. Men ritningen?

— Det är ju huset, i vilket jag såg henne.

— Mycket riktigt. Men talet om att saken vore känd före Kristi födelse.

— Ja — den tiden visste man väl också, vad uxor var.

— Naturligtvis. Men allt det andra.

— A, det är kanariefågeln tredje ben.

— Vad menar ni med det?

— Kors, den gamla historien om lärarinnan, som —

— Den har jag aldrig hört —

— Lärarinnan, som sade till barnen: "Här skolen I höra en trevlig gåta. Vad är det för något som sitter i en bur och är gult och säger pip, och har tre ben? Ingen kunde gissa den gåtan. "Det är en kanariefågel", upplyste lärarinnan. "Men den har bara två ben", tyckte barnen. "Ja, men det tredje benet satte jag till för att det skulle bli svårare att gissa", svarade lärarinnan.

— Jo, nu minns jag historien, skrattade advokaten, och jag kommer även i håg den dräpliga fortsättningen om hanken på pappas tofflor.

— Just det. Ja, ser ni, en sådan hank eller ett sådant tredje ben är resten i min farbrors manuskript — det är — det tror jag säkert — endast ditsatt för att göra det hela svårare.

— Ja, det kunde verkligen tänkas. Men Assar Wern skall ju ha löst gåtan till i afton. Så då få vi ju se.

Men det ingick ej alls i Björn Irvings plan att vänta.

— Jag har min stolthet, sade han, och ni måste medgiva, att det är "värdigare och ärligare", att jag själv löser mysteriet.

— Javisst — vart vill ni komma?

— Naturligtvis dit, att vi nu, på grund av vad jag meddelat er och kombinerat ihop, bryta kuvertet nr 2.

Advokaten frestades svårt av sin brinnande nyfikenhet, men protesterade. På Björn Irvings förnyade, ivriga föreställningar gick han dock med på att det andra kuvertet bröts.

Han hämtade sin portfölj och uppsökte det konvolut, som bar påskriften nr 2.

Med ett snitt av pennkniven skar han upp det.

På papperet läste de bägge:

— Har min brorson Björn

hunnit hit i tydningen av U är det honom lätt att säga, varför saven susar om sommaren mera i Norrbyskogen än i någon annan skog i världen och varför Norrbyskogens träd måste tystna under vintern.

Gideon Irving.

De betraktade varandra med häpnad.

— Nej — detta var för obegripligt, tyckte de, och den gamle advokaten gav sin förundran luft i utropet:

— Nej, Björn Irving, nu har ni kört er fast igen.

Den unge mannen stirrade ännu länge på de besynnerliga orden.

— Saven susar, sade han, saven susar. Ah — jag vet — det var detta Unda talade om, det var den underliga sång hon hörde om våren, när allt var tyst.

— Men vad kommer den sig av? undrade advokaten.

Det var tydligt, att bägge voro lika ivriga att försöka att sätta gamle Irvings ord i ett sådant ljus, att de skulle gynna brorsonens spekulationer.

— Ja, sade Björn till slut, i alla fall hava de infet med uran att göra.

NITTONDE KAPITLET.

Det tredje kuvertet.

— Nej, medgav advokaten, det vore synd att säga. Men, tillade han ivrigt, varför icke hänskjuta detta till fröken Unda — sedan hon blivit er "uxor"?

— Ni har rätt — det göra vi.

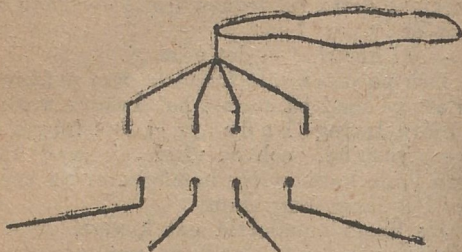
Och på detta sätt frestade dem nyfikenheten att gå med på endast halvkvädna visor — ty Björn Irving hade ju ej löst frågan om savens susning, och de visste ej, vad Assar Wern hade kommit för hemligheter på spåret eller hur långt han hunnit.

De bröto emellertid det kuvert, vars beteckning var nr 3, vecklade upp papperet i dess inre och läste:

— Det existerar en donation, jag minnes nu ej av vilken donator, och den utlovar en stor summa till den, som kan lösa problemet att flotta björk. Björk kan ej, som tall, gran etc., flottas — ty den sjunker på grund av sin stora, specifika tyngd. Många försök hava

gjorts men misslyckats. Med
Us rätta betydelse skall det
lyckas Björn att utföra saken
till välsignelse för många,
nordliga trakter och till ära
för sig själv.

Till ytterligare kontroll, för
att se, om min brorson är på
riktigt spår, skall advokat So-
under bedja honom förklara ne-
d anför stående figur:

Om linjen längst till höger
går i björkskog och till exem-
pel bensin är lättare än vatten,
vilken av grottans bassänger
skall han då fylla med bensin?
Advokaten måste tillse att
dessa frågor fullständigt kor-

De sista orden skingrade alla tvivel för Björn Irving; det blev honom alldeles klart att onkeln planerat denna förening mellan honom och skogsflickan. Allt tydde på detta. "Det bästa, som finns i skogen" — det var hon. "Hemligheten" var, att de skulle bliva ett par, och den där susningen i skogen var en underbar gåva, som Unda ägde. Förmågan — att kunna lyssna var skogens barn egen — och han kände mer och mer hur hela hans själ drogs mot den underbara flickan.

De vinkade ett farväl till den ståtliga, gamle skogsvaktaren och voro snart försvunna mellan Norrbyskogens skyhöga, metertjocka stammar.

De vandrade långt in genom skogen utan att följa någon bestämd stig och den underliga stämningen grep Björn Irving med mäktiga händer — det var egendomligt att vandra i aftonskymning ehuru himlen stod klar och blå ovan trädskronorna och middagssolen gav dessa kronor gyllne kanter där, varest dess strålar träffade ett eller annat öppet rum i den tätta grönskan. Det påminde om höga pelarsalar från antikers dagar, ehuru taket med den märkvärdiga belysningen ej liknade något i världen.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

Den underliga vårsången.

Länge gingo de alldeles tysta vid sidan av varandra.

Det var, som inbjöde ej den svarta mossan vid deras fötter till sittplats.

Men slutligen ljusnade det mellan stammarna. En bred flod av varmt, gult solljus silade ned genom det gröna taket och förgyllde de kolossala stammarnas solsida, medan samtidigt skuggan på deras andra sida blev mörkt, mörkt brun, nästan svart. Här bröt sig en vacker grön fläck fram ur den dystra mossan, och Björn bad den vackra flickan vid sin sida, att de måtte slå sig ned.

— Ser ni, sade han, det fanns dock en hemlighet.

— Ja.

— Och vet ni — jag har löst den sedan i går.

— Har ni?

— Ja, och den rör er lika mycket som mig.

— Mig! utbrast Unda.

— Ja, er!

Och så kom det fram, allt vad han bar på.

Han lade ej sina ord väl, men sättet, varpå han sade allt, kom flickans hjärta att värmas och darra likt ett asplöv för en värmande sommarfläkt. Hans ögon föreföllo henne vackra, som nyfallen dagg i en kåpas blad om aftonen, när stjärnorna tindra, och hans ord gingo i rytin liksom vågorna på en krusad fjärd.

Midt i all poesien från en slocknad tid kom så teckningen från nutiden till synes, och bågge tyckte, att tydligare än detta kunde ej lösningen vara av skogens hemlighet och det mystiska u.

— Det är dig jag alltid drömt om, Björn, sade flickan.

— Och du är den jag trodde för alltid död, svarade han. Du är det återuppståndna idealiet av den sanna kvinnan, Unda.

Deras händer sökte och funno varandra, och oemotståndligt drogos deras läppar till den första kyssen.

Och fast omslingrade, med huvudena lutade mot varandra, viskade Unda:

— Nu — nu är det tid att lyssna.

Det var så förunderligt tyst i den djupa skogen. Vinden rörde ej ett blad eller barr, ingen fågel kvittrade och ej ett enda, vanligt ljud hördes.

— Hör, viskade Unda.

De satte sig ned vid en jättelik stam och lade var sitt öra mot den grova barken — men han styrde om, att hennes högra öra

lyssnade, medan han själv lade sitt vänstra mot trädet — och så — liksom händelsevis möttes åter deras läppar. Han tyckte, att hennes mun var som en läskande dryck för en uttröttad vandrare, och en känsla av oändligt välbehag sjöng sig igenom hela hans varelse.

Och nu förnam han verkligen, när han lyssnade riktigt noga — ett skört, klingande ljud. Det kom och gick — det var, som hade man slagit lätt mot ett glas av kristall —

Unda ryckte till — hastigt, omotiverat —
— Jag hörde, viskade han, det var underbart —

— Det är icke den vanliga vårsången, sade Unda. Så kraftiga toner som dessa, har jag aldrig hört.

Han såg på henne.

Så log han och kysste henne ånyo —

— Å, nej, sade han, du har nog icke det — för de älskande blir allt annorlunda.

Hon rodnade.

— Kanhända, svarade hon och ögonen anfogo ett uttryck som såge de bort i ett oändligt fjärran. Det är underbart, Björn, sällsamt, Men tyst, låt oss lyssna igen — men icke mun emot mun utan var för sig — kanhända ligger det en viss, hemlighetsfull kraft förborgad i själva kyssen — vem kan veta av vilka krafter vi äro omvärvda.

De lyssnade tiggande ånyo.

En lång stund förnummo de in'tet. Men så
— helt plötsligt återkommo ljuden —

— Kritsch — kritsch, hörde de.

De underliga ljuden kommo från trädstammens inre, mot vilken de lutade sig.

TJUGUANDRA KAPITLET.

Den nya källan.

Lika plötsligt som de klirrande ljuden kommit, lika plötsligt upphörde de och Björn och flickan, som var skogens barn, skulle nog ännu länge hava suttit kvar, lyssnande efter deras återkomst om icke något hade inträffat.

Ett oändligt fint prassel hördes icke långt från dem och då Unda, vars hörsel ägde en skärpa, som närmade sig hindens, kastade en blick åt det håll, varifrån ljudet kom, sprang hon omedvetet upp med ett utrop.

Det lätta prasslet hade åstadkommits av en liten rännil, som letade sig fram över det terra barret på marken.

Men det var ingen vanlig rännil.

Det var h u v u d e t av en sådan.

Framför den fanns ingen antydning till vattenflöde — det var en liten bäck, som bör

j a d e. Vattenstrimman kom, försiktig som en slingrande orm ned emot dem från den svaga sluttning marken gjorde bortemot åsen till.

— Se, sade flickan och grep förskräckt den unge manneus hand, se!

Det var, som anade hennes kvinnliga instinkt i denna smygande vattenstripa ormen i paradiset. Liksom skvallrade den lilla, börjande rännen om, att det kanske dock fanns ännu en hemlighet förutom den, att Björn och Unda älskade varandra, och att det mystiska u icke endast betydde "uxor".

— Se, fortsatte hon, en bäck, som börjar!

Björn Irving betraktade förundrad det egenartade fenomenet — ur stånd att fatta dess innebörd och efter några ögonblick hade den lilla bäcken nått den gröna fläck där de bägge älskande suttit. Här svällde den ut i gräset till en liten pöl; det samlade sig mer och mer vatten i fördjupningen, som till sist steg över sina bräddar och lät det grumliga vattnet fortsätta nedåt på andra sidan om solgladet i skogen.

— Så egendomligt, sade skogsflickan, minns du i går, då vi talade om flodens likhet med ett liv, som rinner? Detta var precis som en födelse! Låt oss följa den lilla vattenådran uppåt och se var den rinner upp. —

— Har sin källa!

Bägge sågo på varandra — en lätt ryckning som av köld gick igenom Undas smidiga

gestalt — bågge tänkte på detsamma — ordet "källa" förde deras minnen till samma punkt: gamle Irvings skräck för skogskällor.

De höllo varandras händer och skyndade uppför den sakta sluttande terrängen.

I slingringar och kringgående bukter sågo de den lilla bäcken mellan stammarna. Än heppade den från en avsats till en annan, än samlade den sig till en ansvällning, än flöt den fram stilla och lugnt. Den svängde rundt de väldiga stammarna, delade sig ibland rundt mötande stenar, för att åter förena sig till ett flöde.

Ändtligen sågo de framför sig en plats, ovanför vilken intet strömmande vatten syntes — rännilens källa.

Det var emellan ett par väldiga furor — en uppkastad hög av färsk, brunröd jord — och bredvid denna hög av jord syntes ett hål i marken.

Ur detta hål välldes källan fram.

Om det namnet, som hänsyftar på något rent, kristallklart kan avändas om det flöde som här banade sig väg ur jordens innandömen och som en smutsig, brunröd vätska rann bortåt.

— Såg din källa också ut sådan? frågade Björn Irving.

— Nej — den var klar och ren. Och den sprang naturligt fram ur jorden — så, som källor brukas — men denna är ju lagad.

Irving ihågkom nu med ens Assar Wern — det sista han sett av denne var, att han lyckats finna fatt på en hacka, med vilken på axeln han drog i väg ut på sin excursion.

— Det kunde helt enkelt icke ha varit någon annan än Assar Wern, som gjort detta mystiska hål. Han var en ny Moses och hade fått vatten att springa fram om icke ur närda berget, så dock ur den mörka myllan.

— Jag måste meddela far detta, sade Unda plötsligt och stirrade på det uppsipprande vattnet.

— Nej, protesterade Björn, låt oss vänta. Dotterlydnad är bra — all ära åt den, men jag är Norrbyskogens rätte herre — vänta, Unda, och låt oss se om denna källa bär sig åt på samma sätt som din — det vill säga torkar ut.

— Men, fortsatte han, det var ju ej länge sedan denna rännil nådde oss där nere vid trädet, där vi lyssnade till vårens sång i saven. Således måste Assar Wern för icke länge sedan varit här — var är han nu?

De sågo sig omkring, men märkte intet, hörde intet och sågo ej heller ett spår av dektiven.

Källan blev så småningom klarare och klarare, och till slut kunde de se de stora runda stenarna i dess botten och sandkornen som yrde upp och ned mellan dessa stenar i det
ra vattnet.

— Det är ovanligt varmt vatten till att vara källvatten, sade Björn, i det han stack ned handen.

Med detsamma steg det en bubbla från källans botten upp genom vattnet, och så — sinade källan.

Endast en liten vattenpöl stod kvar, be-tecknande stället där källan sprudlat.

Bestörta sågo de två på varandra.

— Det försiggår underliga ting i skogen, sade Björn.

— Ja, svarade Unda, men något så besyn-nerligt som detta har jag ej ännu sett.

De voro ur stånd att fatta vad de sett, vo-ro nästan frestade att tro att de drömt hela saken, så otrolig och besynnerlig föreföll den dem.

— Har du sett Uvsjön? frågade Unda plötsligt.

— Vad säger du? Uvsjön?

— Ja. Det är en sjö — en liten insjö för resten, som hör till Norrbyskogen och ligger ett stycke upp i åsen. Skola vi gå dit, innan vi gå hem? Du skall väl se din egendoms alla meriter.

— Gärna. Men ett sådant namn.

— Namnet är gammalt.

— Också det med ett U.

— Ja, men nog utan mening. Man kan då ej antaga, att alla de skola vara dina u-

St.-T:s följet. : *Det mystiska U.*

— Nej, du har rätt. Låt oss gå.

De stego sakta uppför åsen och Björn Irving lade märke till, hur hastigt vegetationen avtog i höjd allt efter som de stego. Och ett stycke upp i höjden voro träden som andra, normala träd.

Då de nått ett stycke högre, sken solen varmt och gladt och han vände sig, hållande Unda om livet, tillbaka.

Den syn som mötte den blivande herren till Norrby skulle han aldrig glömma.

Under honom, så långt ögat kunde nå, låg den mäktiga, jättelika skogen med sin väldiga, saftiga grönska — utan ett enda avbrott, och över de mörkgröna böljorna i detta vajande klorofyllhav sände solen sitt rika ljus, så mycket mera bländande nu än annars, på grund av deras långa vistelse där inne i skuggan.

Hans bröst vidgades, hans lungor insögo luften med friska drag, och han tryckte Unda till sitt överfulla hjärta.

— Så skönt, sade han stilla.

Hon smög sig intill honom; så fortsatte de färden vidare uppåt till Uvsjön.

Denna låg, inbäddad i björk och aspskog av vanliga dimensioner, likt en ovanligt lång och smal safir inramad av det späda lövverkets smaragdväv.

← Egendomlig formation!

— Ja, den är ovanligt lång och smal — som en stelnad flod.

— Men varför heter den just Uv-jön?

— Därför att uvarna och ugg-lorna bo här, sade i detsamma en stämma och de bägge ryckte till.

Det var Assar Wern, som trädde fram bakom en buske. Björn lade strax märke till, att hans stövlar buro märke av den konstgjorda källans brunröda jord.

— Ah — ni känner icke min — f ä s t m ö, sade Björn Irving, barnsligt glad över att kunna bereda den berömde detektiven en överraskning.

Assar Wern studsade litet.

— Fröken Svärd, förmodar jag?

De hälsade varandra.

— Och hemligheten — herr Wern, hur går det med den?

— Utmärkt. Jag har bukten och de fyra ändarna —

— Fyra?

— Jo — detta har jag. Men ännu saknar jag midten. Men jag har lovat att vara färdig till i afton, och jag håller alltid ord.

— Men om ni icke finner midten?

— Så vet jag dock tillräckligt redan nu för att kunna gissa mig till resten — men förlåt mig min tid — ni förstår.

Han bugade sig och försvann — mot sjöns ens ände.

De bägge andra sågo en stund efter honom och begåvo sig så på hemväg — och gamle Svärd fick del av nyheten. Han tryckte tyst Björn Irvings hand.

Unda berättade för sin far om den grumliga källan, hur de tydligt sett att den grävts fram ur jorden.

— Aha, sade han, så var det detektiven jag såg gå med hackan?

— Ja.

— Då skall jag säga er en sak, barn. Du, Björn, förlåt, jag kallar dig väl så nu — du trodde att Unda var U:et, du. Att det var en förening, som gamle Irving syftade på. Låt så vara — men det säger jag, att har detektiven verkligen hackat fram den där källan, som ni säger, så är det allt han och inte du, Björn, som kommer att lösa den riktiga gåtan.

— Men skall du inte se på källan, far? Förr var du alltid så rädd.

— Inte nu, barn. Detektiven förklarar allt i kväll och sen är Björn herre här — blir han också rädd för källan, så får jag väl se åt — annars inte.

— Men vad var det du gömde under rocken, när du gick ut med gamle Irving?

Utan att svara gick den gamle skogsman-
nen in i rummet bredvid. Ur ett skåp fram-
tog han ett slags lampa, en hemmare med en

besynnerlig kolv på, ett stycke tenn samt en bit salmiak.

— De här grejorna, sade han.

— Lödningsattiralj? frågade Björn.

— Just det. Men ni två äro ju hopsvetsade förut, tycks det, så jag skall inte visa er hur de verka. Och nu, min käre Björn, följ jag och Unda dig upp till villan. Det skall bli roligt att vara närvarande när detektiven kommer hem och förklarar skogens hemlighet. Det finns kanske små detaljer, som gamle Svärd kan hjälpa till med.

Advokat Sounder hade nyss vaknat efter sin siesta och satt på verandan då han såg de tre komma gående från skogvaktarbostället.

— Ser man på, tänkte han, nå sämre parti har jag sett och jag har alltid inbillat mig, att detta egentligen var gamle Gideon Irvings mening. Vete tusan om jag annars låtit brorsonen öppna så många av de förseglade kuverten.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Det mystiska U.

Det var med spänning man i Norrbyvillan inväntade Assar Werns återkomst. Det började skymma litet och den ljusa sommarnatten kom med dess underbara halvdagrar.

Plötsligt utbrast gamle Svärd:

— Där ser jag honom komma. Han ser trött och medtagen ut.

— Det är intet att undra på, menade advokaten.

Assar Wern slängde hackan ifrån sig på gårdsplatsen och inträdde i villan.

— Nå, sade den gamle advokaten, har ni löst gåtan?

— Javisst — men låt mig först få en grogg — jag är alldeles uttröttad.

Detektiven drack med välbehag drycken, tände en cigarr och började sin berättelse, vilken de andra åhörde i andlös spänning.

— Jag förutskickar, började Assar Wern, att jag icke ett ögonblick låtit mig påverkas av en förutfattad mening, varken om små hus med stora fönster, uran, urin eller —

— Uxor, inföll Irving.

— Jaså, något nytt — nej, heller icke av uxor —

— Men vad är då detta U? frågade advokaten.

— Allt i sin tur, herr advokat. Saken är den att för trettio år sedan —

— Trettioett, inföll gamle Svärd.

— Godt — trettioett år sedan köpte Gideon Irving Norrbyskogen, vilken då enligt vår skjutsbondes utsago var lik all annan skog i höjd och storlek. Gideon Irving var något

av ett geni och hade fått en idé, vilken han beslöt sig för att använda just på denna skog.

— Ah!

— Jo. För att skydda sig mot främmande inblandning och nyfikenhet omslöt han området med ett högt staket.

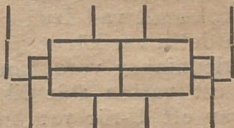
— Riktigt, insköt Svärd.

— Nu undra ni alla, hur jag kom på hemligheten?

— Javisst.

— Jo, jag fann här och där i skogen tecken till källor, som sinat. Och när jag undersökte deras läge visade det sig att de lågo på fyra linjer. Se nu på första ritningen.

Han tecknade upp den:

— Här synas också fyra linjer. Men mera. Jag fann i varje källa ett blyrör, nedgrävt i jorden. Det var en läckage i detta rör som förorsakat källans uppträdande.

— Sää? Men U?

— Träden äro stora och kraftiga och Uvsjön ligger högt. Vet ni vad gamle Irvings idé var?

— Nej.

— Att anlägga ett rörssystem.

genom skogen och från detta inleda vatten under tryck i stammarna.

Den gamle skogvaktaren nickade.

— Men U?

— Ja, detta är just U. Ett kommunicerande rör är ett så kallat U-rör. Det är hela hemligheten. Gideon Irving har bevisat att det går — det är hela saken. Se på dessa vidunderliga träd! Ett vanligt träd uppnår en viss höjd — högre upp genom stam och grenar förmår ej kapillärkraften höja dess safter. Just här hjälpte Irvings U-rör till och hjälpte saven upp till toppen — sedan kunde träden växa obehindrat dubbelt så högt, och deras andra dimensioner blevo i proportion härtill. Det är något kolossalt vad Irving här har utfört.

— Och detta var händt före Kristi tid?

— Rörledningar voro kända och det förhållandet att vatten står lika högt i bägge grenarna av ett U-rör var bekant alla redan vid den tiden ehuru ingen före Gideon Irving tänkt på att använda detta i skogsväsendets intresse.

— Men den där fyrkanten, som ser ut som ett fönster? frågade advokaten?

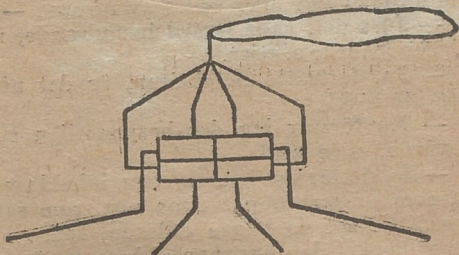
— Det är grottan med dess fyra bassänger.

— Det finnes då en grotta?

— Ja. Se här.

Och till de andras förvåning uppkonstru-

rade detektiven hela figuren utan att han sett det tredje kuvertets innehåll.

— Den här långa, smala historien överst är Uvsjön —

— Er flagga, Björn Irving, sade advokaten.

— Det är Uvsjön — ritningen är tecknad i plan, icke stående. Den lilla raka linjen från Uvsjöns ände är ett underjordiskt rör —

— Er flaggstång på taket, Björn Irving.

— Detta förgrenar sig i fyra rör och för vattnet till de fyra bassängerna i grottan i åsens sida —

— Aha — men varför denna omväg?

— Därför, att Uvsjön ligger för högt. Dess vattentryck skulle spränga träden.

— Riktigt, bekräftade Svärd.

— Näväl. Från bassängerna föra var sitt St.-T:s följet. : *Det mystiska U.* 17

rör ut. Att detta är arrangerat på så sätt, tror jag beror på, att Irving ville ha anledning till experiment. Det kunde ju tänkas, att han ville ha mahogny eller ceder av furorna —

— Just det, sade Svärd beundrande, men vi lyckades icke riktigt.

— Ja, fortsatte detektiven, är det något mera att förklara?

— Nu förstår jag det besynnerliga suset om våren, sade Unda.

— Ja, det är det i stammarna inledda vatt-net, som pressas upp samma väg, som saven stiger. Ni ser de bägge dalarna, som gå ut från villan. I den har man ej lagt ut rör, och träden ha där endast normal storlek.

— Ja. — Och tystnaden om vintern?

— Då hava rörledningarna avstängts och då träden äro så höga kan intet liv märkas i dem — deras sugkraft är för liten — de hava, så att säga, skämts bort.

— De klingande ljud vi hörd, sade Björn Irving, kommo sig väl av, att ni knackade på röret? Ljudet följde det?

— Ja visst. Jag råkade skada blyröret och så sprang det läck.

— Men björkens flottning? undrade advokaten och visade detektiven det tredje kvertets innehåll.

Assar Wern läste igenom det.

— Ja, detta är mycket enkelt. Man impregnerar under tryck den levande björken

med en lättare vätska än vatten. Därav blir den lätt och kan flottas. Se på röret, som går till höger. Det kommer från grottans översta, högsta bassäng. Är det mera, ni önskar förklarat, herr Sounder?

— Egentligen icke. Men hur kommer det tryckande vattnet in i trädstammarna?

— Medelst små birör från de fyra, stora.

— Javisst — men i märgen eller saven?

— I saven. De små rören sluta med spetsar, som rikta vattenstrålen rätt upp. Det stigande vattnet hjälper saven att stiga uppåt.

— Utmärkt, sade advokaten. Och nu, låtom oss bryta det fjärde kuvertet.

Han öppnade det och läste:

— Varför hade jag sådan skräck för skogskällor!

Gideon Irving.

Själv tillade han:

— Det är ju lätt förståeligt. Ty om en källa sprang upp berodde väl detta på, att röret läckte. Alltså vidare: det femte kuvertet.

Detta innehöll:

— Varför måste Uvejön ligga högre än Norrbyskogen?

Och det sjätte och sista kuvertet framställde frågan:

På vilket sätt kan U användas även för andra skogar?

Saker, som alla löstes med hjälp av Assar Werns givna förklaring.

Vid ett glas champagne förklarade advokat Sounder gåtan om skogens hemlighet och det mystiska U vara löst och Björn Irving rätta herren till Norrbyskogen.

*

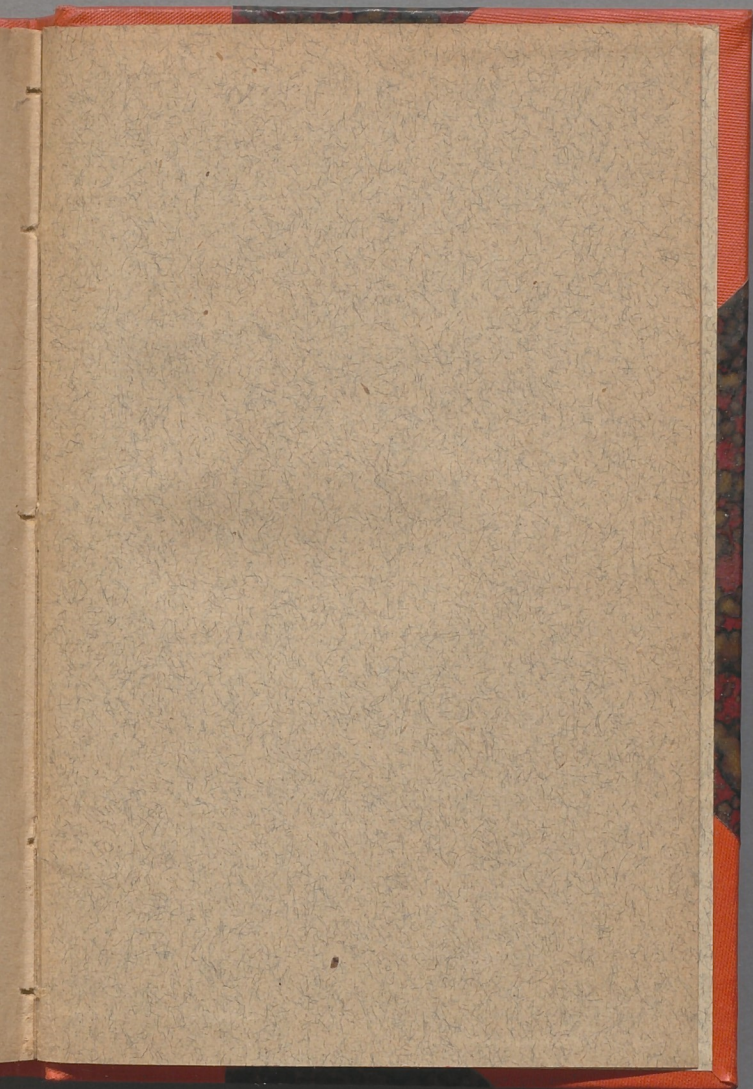
Hela sommaren rustades det och moderniserades i Norrbyvillan, och då hösten föll på stod bröllopet.

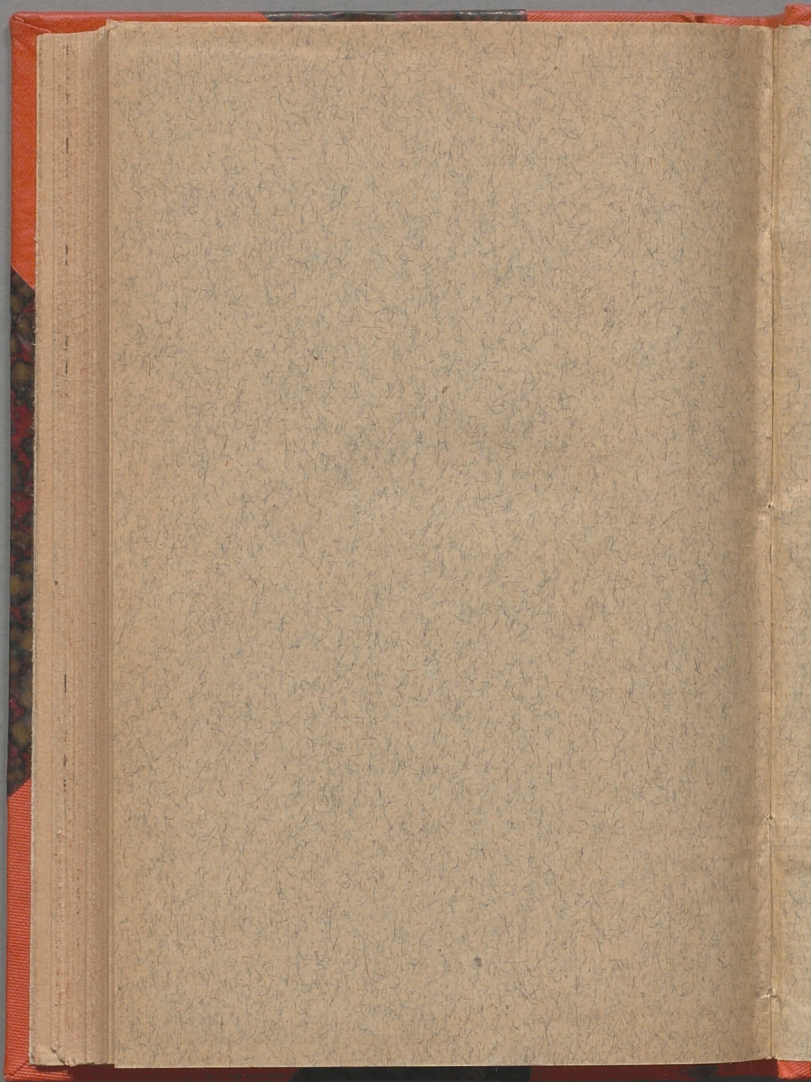
Då kände hela världen det Irvingska namnet — hela världen förstod, att det gamle Irving menat "höll på att dö ut", det var skogarna, och nu ägde man ett medel att förstora dessa i oanad grad, att utnyttja samma areal oerhört mycket bättre än förr —

Några år senare provade Björn Irving detta sätt för att flotta björk. Det lyckades. Men han tog patent på den vätska han använde, och det besynnerliga var, att björken icke blev björk längre. På grund av impregnationen uppstod ett träslag som i mycket liknade cedern — men det var vitt i veden.

De första byggklossar lille Björn Gideon, de unga makarnas förstfödde, fick att leka med voro förfärdigade av just detta egendomliga träslag.

SLUT.

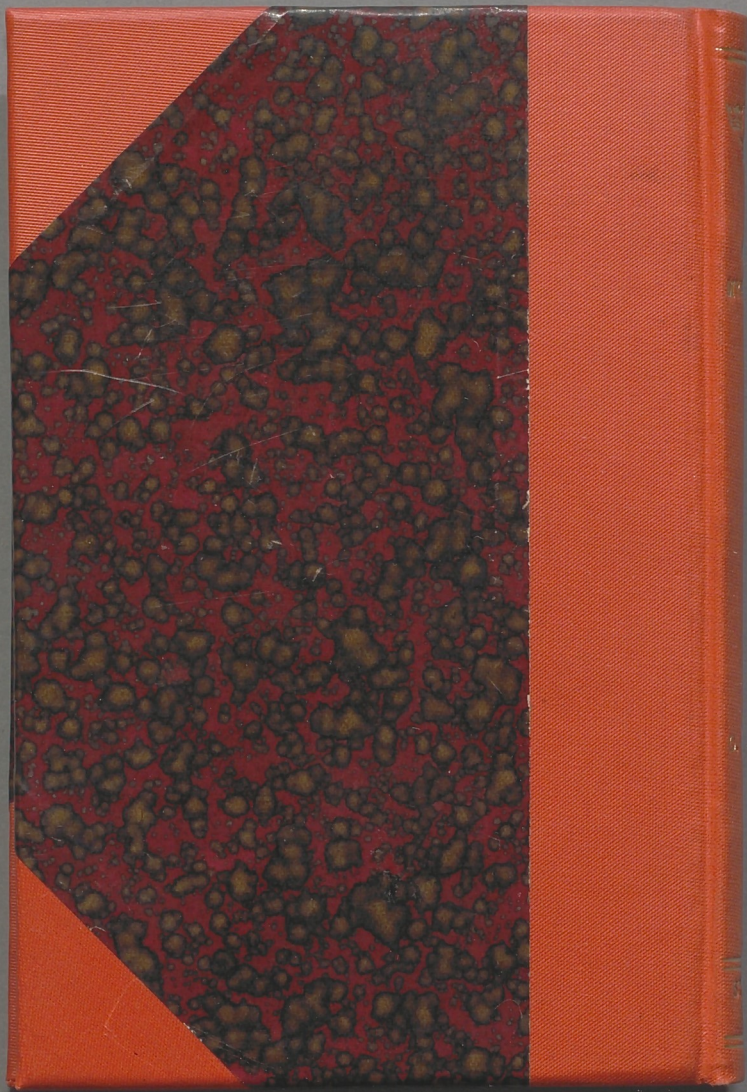

National Library
of Sweden

LÄSESALSLÄN

60001000361875

www.books2ebooks.eu